Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀγήσυχον Πνεῦμα (ἔστειλα· ἀργότερα θὰ γίνῃ καὶ Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας·) Ἔνδοξον Μεσολόγγιον ([Ε] γνωρίζω τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχεις πρὸς ἐμέ· ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ὡραίων ἐπιστολῶν σου· τὴν πρότασίν σου δὲν θὰ νακοινώσω, διότι ἡ πεῖρα μ' ἐδίδαξεν ὅτι ὀλίγισται συνάζονται διὰ τοιούτους σκοπούς, καὶ μᾶλλον θόρυβον θὰ ἐκάμναμεν παρὰ ὠφέλειαν·) Μόνωσιν (μοῦ ἀρέσουν αἱ σύντομοι ἐπιστολαί, ἀλλ' ὄχι αἱ ἀραιαί· πιστεύω ὅτι ὑπάρχει διαφορά ...) Ἄλκηστιν (τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἀπάντησιν ἔχω καὶ διὰ σέ·) Παραλίαν τῶν Καυκασίων (εὐχαριστῶ πολύ·) Σπήλαιον Δοξαπατρῆ (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Διονυσιάδα Πηγὴν (ἐπίσης·) Φώτιον Ε. Πουπουλίδην (αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε· Πνευματ Ἀσκήσει· πρὸς τὸ παρὸν ἀπαράδεκτοι· περίμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός·) Πρόδικον τὸν Χῖον (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) Δόξαν τῆς Ἑλλάδος ([Ε] ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων ἐμαγεύθη καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ ὡραῖα ποῦ γράφει·) Κρόταλον, Κόκκινον Κρῖνον (ὄχι, τώρα πλέον εἶνε ἀργὰ διὰ νἀπαντήσῃς εἰς τὴν 13 Κυριακήν· ἡ προθεσμία ἔληξε· πολύ με κολακεύουν αὐτὰ ποὺ γράφεις, καὶ χαίρω διότι ἔχω τόσον θερμοὺς φίλους·) Κελαρύζον Ρυάκιον, Ἀνεμώμελον (θὰ το δημοσιεύσω·) Γεωργίαν Γ. Ζάνου (ἔστειλα ἐκ νέου·) Ν. Δημητρόπουλον (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί·) Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Πεπρωμένον (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, προπάντων ἅμα εἶδα τόσον εἶσαι φίτος ἐνθουσιασμένον μὲ τὰ φυλλάδιά μου· ἀλλὰ δὲν πιστεύω μὲ τὸ «σήμερ' αὔριον» νὰ ξανακάμῃς ἄλλον τόσον καιρὸν νά μου γρόψῃς ...) Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· τώρα πρέπει νὰ φυλάγεσαι πολύ, ἕως νὰ καλοκερέψῃ καλά·) Παιδικὴν Χαρὰν (ἔστειλα· ἔτσι σὲ θέλω, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλα καὶ νά μου γράφῃς συχνά·) Δημήτριον Παρρησίου (βεβαίως, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ·) Γεράσιμον Β. Νεόφυτον (ἔστειλα·) Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· γράφε μου·) Δόξασσαν τῶν Σαλώνων ([ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην καὶ ... σύντομην περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου· εὐχαρίστως θὰναγνώσω καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐκδρομῶν σου· λεύκωμα ἔστειλα·) Ἑλληνόπαιδα ([Ε] τί νὰ γίνῃ! χρειάζεται ὑπομονή, διὰ νὰ εὐοδωθῇ τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες μὲ γενναιότητα· Ἱεραποστόλου· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ·) Λευκὸν Κρῖνον (δυστυχῶς, ὄχι·) Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς (τὴν ἔλαβα καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσω ἴσως εἰς τὸ προσεχές·) Γεώργιον Βασιλόπουλον, Ἐπιμελῆ Μαθήτριαν (φυσικά, δὲν εἰμπορεῖς ἀνόρη νἀντιλλάσῃς Μ. Μυστικά, ἐπειδὴ εἶσαι ἀπὸ μικρή· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς τὸ ποῦμε· ἀφοῦ δὲν τους ἀπαντᾷς, ἄς το καταλάβουν· μὲ ἄλλους λόγους «ἡ σιωπή σου εἰς ἀπάντησίν των»·) Ἑσπερίαν Ἀδραν, (νά μου ξαναγράψῃς τὴν πληροφορίαν σου, διότι, ὡς βλέπεις, σήμερα δὲν δημοσιεύω καμμίαν·) Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας (ἔστειλα·) Λαίμαργο Ποντίκι, Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου, Δεκιασμένην Πελερίνα (περίεργον! μὴν παρέπεσαν εἰς τὸ τσυβδρομεῖον;) Πορτοκάλλι τῆς Σπάρτης (ἔστειλα·) Πρόδικον τὸν Χῖον (χαίρω πολύ·) Ριγολέττον (δὲν ἦτο ἀνάγκη νἀπελπισθῇς τόσον· νὰ ποῦ μου ἐξανάγραψες τὰς προτάσεις σου καὶ τας βλέπεις σήμερον· ἐδῶ χρειάζεται ὀλίγη ὑπομονή, ὅπως εἰς κάθε μέρος ποῦ εἶνε μεγάλη πολυκοσμία καὶ γίνεται συνωστισμός. . .) Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου (νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν πληροφορίαν σου, διότι σήμερα δὲν δημοσιεύω καμμίαν·) Γιαμιτσιμτσίκον (τὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου ὅλ' αὐτὰ καὶ προσπαθῶ νά τα κανονίσω· πολὺ γρήγορα θά σας ἀναγγείλω τὴν ἀπόφασίν μου·) Πράσινο Χαβιάρι, Ἰόρδον Κίτσενερ (ἔχει καλῶς·) Εὐτυχῆ Θρηνῆν (χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ μίαν τόσω καλὴν φίλην μου) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ([ΕΕ] πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον, τουλάχιστον διὰ τὰς πληροφορίας· ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραταθῇ καὶ κατ' ἀνάγκην θὰ στείλῃς ὅ,τι προφθάσῃς νὰ κάμῃς·) Φροῦδον Ὄνειρον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα· εἰπὲ εἰς τὴν νέαν μας φίλην, τὴν ὁποίαν μοῦ συνιστᾷς ἰδιαιτέρως, ὅτι ἀνυπομονῶ νὰ μοῦ γράψῃ·) Πίθηκον τοῦ Βορρέου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ναί, ὁ συνδρομητὴς αὐτὸς θὰ λογαριασθῇ μαζὶ μὲ τους ἄλλους ποῦ θὰ μοῦ ἐγγράψῃς εἰς τὸν Γ' Διαγωνισμόν· εἶνε δεκταὶ καὶ τοιαῦται Ἀσκήσεις, ἀλλὰ προτιμῶ πάντοτε τὰς ἁπλουστέρας—αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε καὶ αἱ εὐκολώτεραι·) Διαχυτικὴν Καρδίαν (πολὺ τὸ ἐπῆρεν ἐπάνω του ὁ Ἀνανίας, ὅταν τοῦ διάβασα τί μου γράφεις·) Μεγιστέα (δὲν πρόκειται περὶ «περιτροφήσεως·» πρέπει νὰ προτείνῃς πρὸς πολλοὺς διὰ νά σου στείλουν ὀλίγο· ὅσον διὰ τὴν τελευταίαν αἴτησίν σου, δὲν ἠμπόρεσα νά την ἐννοήσω·) Ὀράτιον Κόκλην (νὰ ἔλθῃς, θά σε γνωρίσω μετὰ χαρᾶς·) Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ (τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει: «ζήτω ὁ Ἀνανίας, ὅστις μὲ τὰς εὐφυολογίας του φαιδρύνει τὰς ὥρας τῆς ἀνίας μας, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον χρήσιμον εἰς τὴν ὑγείαν! ζήτω καὶ ἡ καλή μας Διάπλασις, ἡ ὁποία τὰ σκέπτεται ὅλα καλά, καὶ τα κανονίζει σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς πειδαγωγίας·») Καυστικὸν Ἥλιον, (γραμματόσημον 20 paras· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ·) Ξανθὸν Βοσκὸν (τὸ ὄνειρον περίεργον!) Κόκκινο Καπελάκι (ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς·) Σπίθαν Τίταν (ἡ ἐρώτησις τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη τὸν Δεκέμβριον καὶ φυσικὰ δὲν τὴν εἶδες· σοῦ ἐπέστρεψα τὰ χρήματα, διότι σ' ἐπρόλαβεν ἄλλος·) Γαλάτειαν Β. Γρηγοριάδου κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Μαρτίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

150 Αἐξίγριφος

Πρόσεξε, λῦτα, μὴ στιγμή.
Πόλις τὸ πρῶτόν μου γνωστὴ
Καὶ βασιλεὺς τὸ δεύτερόν μου
Καὶ βασιλεὺς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ

151 Συλλαβόγριφος

Δύο γράμματα λαμβάνω, εἶτα μόριον κινόν.
Ἄλλο μόριον κατόπι κ' εἰς τὸ τέλος πάλιν [γράμμα,
Καὶ τί βλέπω;... ὦ, Θεέ μου! ἀνεστήθη [ἐκ νεκρῶν
Μιὰ ἀρχαῖα βασιλόπαις. Αἴ, τί λές; δὲν εἶνε [θάμμα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κεφκύρας

152. Μεταγραμματισμός.

Ρῶ εἰς Κάππα μετατρέπω
Καὶ ἀμέσως τότε βλέπω
Μέρος μέλους νὰ πλατύνῃ
Καὶ ποτῆρι νἀπογίνῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠρύσμου Νέφους

153. Τρίγωνον.

1.— Εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
2.— Ἀρχαῖος θεός.
3.— Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.
4.— Σύνδεσμος.
5.— Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Σηκουάνα.

154. Αἴνιγμα.

Ἂν κ' ἔχω πόδια τέσσαρα, τετράποδο δὲν [εἶμαι.
Κι' ἂν καθημέρα λούλουδα σαρανταδυὸ ἀνοίγω,
Οὔτε στὴ γάστρα βρίσκομαι οὔτε στὸ χῶμα [κεῖμαι
Κι' οὔτε ὡραῖες εὐωδιὲς στὰ πεταλά μου σμί- [γω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

155. Μωσαϊκόν.

Περικλύμενος, Λυγκεύς,
Κάστωρ, Ζήτης καὶ Πηλεύς,
Ἀπὸ ἕνα δίδουν γράμμα,
Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν κεφαλαίων,
Διὰ νὰ γίνῃ ἐν τῷ ἅμα
Μιὰ θεότης τῶν ἀρχαίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.

156—158. Λογοπαίγνια.

1.— Ποία πόλις ἔχει τὰ μεγαλήτερα καὶ πλουσιώτερα σπίτια;

2.— Διατὶ ὁ κατοικῶν εἰς Χῖον εἶνε φάντασμα;

3.— Ποῖος βασιλεὺς ὑπάρχει εἰς τὰ βαρέλια;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρφιανοῦ.

159. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Αὐτοκρατορίαν:

1, Ρήτωρ. 2, Δένδρον. 3, Νόμισμα. 4, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 5, Ζῷον κερασφόρον. 6, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 7, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 8, Ἰχθύς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θελπούσης

160. Φωνηεντόλιπον.

δρς - πσσς-πς - νρ - ξλτ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βολιώτικο Κρανί

161. Γρῖφος.

επ
επ επ
ὦ ὦ! ὦ ὦ! Γς λα ΝΘ Χ 10 αἴ! τί,
επ επ
επ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πράσινο Χαβιάρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.

19. Ἄραχθος (ἆρ' ἄχ! θώς.) — 20. Κίσσακνίσσα. — 21. Κρίτων-Κρότων. — 22. Ἡ βδέλλα. 23 Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ 24. Ἑκατόν. — 25. Χο-
Α Λ Ω Τ ρήγει τὴν φιλοξενίαν
Λ Α Π Ω Ν Ι Α σου καὶ εἰς τὸν ἐχθρόν
Α Ω Ν Δ σου· τὸ δένδρον δὲν
Ρ Ω Ν Ν Υ Μ Ι ἀρνεῖται τὴν σκιάν του
Ι Ι Μ Ο οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν
Σ Τ Α Δ Ι Ο Ν ξυλοκόπον. — 26-30.

α') τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΑΝ: *ραγίς, βοᾶν, ἄνεμος, ἀνεκτός, ἀντί.* β') διὰ τοῦ ΔΕ: *δέρας, δέον, ἔδεσμα, δέκατος, ἰδέα.* — 31. ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ (ΚΑΡδία, ΧΑλέπιον, ΡΙνη, Ἀ Σ συρία.) — 32. Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. — 33. Ἡ Περίθοια ἐμεγάλωσε τὸν Οἰδίποδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντοχόθεν. — Jean D. Tracoglous, Varna (Bulgarie). (Γ—9)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ος Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 13

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια)

«Πές τῆς Διονυσίας νὰ μοῦ γράψῃ ἕνα μεγάλο-μεγάλο γράμμα, ἂν δὲν ἔχῃς καιρὸ ἐσύ, καὶ νὰ μου τὰ πῇς ὅλα μὲ τὸ νέ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Πῶς τὰ καταφέρνει ἡ Ροζαλία; Τὴν ἀκούει τώρα ὁ Κεμπάν; Πές της νὰ μή του ρίχνῃ πέτρες γιατὶ τοῦ φαίνεται πῶς εἶνε παιχνίδι· θά την κουτουλήσῃ καμμιὰ ὥρα καὶ θά την ρίξῃ κάτω, γιατὶ κ' ἐγὼ ποῦ εἶμαι μεγάλος, ἔπεφτα καμμιὰ φορά. Ἐδῶ ὑπάρχουν κάτι μεγάλες ἀγελάδες, ποῦ φαίνονται σὰν ταῦροι· ἀλλὰ δὲν κάνουν καλὸ γάλα σὰν τὴν Ἀστέρω μας. Τί κάνει ἡ Κανέλλω; Ὁ Βερνάρδος μοῦ λέγει, ὅτι σὲ κάτι ἄλλους τόπους, οἱ γίδες σκαρφαλώνουν 'στὰ ψηλὰ δένδρα. Ἀλλὰ ἐγὼ δέν το πιστεύω... Θὰ εἶνε ἀπὸ τὲς συνειθισμένες του ψευτιές.

«Πὲς τῆς Ροζαλίας νὰ μου φιλήσῃ τὸν καϊμένο μου τὸν Κιντού... Μοῦρχεται πάντα νὰ κλαίω, ὅταν σᾶς θυμᾶμαι, ἀλλὰ ὁ Νορζὲκ καὶ ὁ Τζανῆς λέγουν ὅτι εἶνε ἐντροπὴ γιὰ ἕνα μοῦτσο, νὰ ἔχῃ μάτια δακρυσμένα... Ὅταν δὲν μπορῶ πιὰ νὰ βαστάξω, πηγαίνω καὶ κρύβομαι εἰς τὸ θωράκιον, ('στὴν κόφα). κ' ἐκεῖ κλαίγω μὲ τὴν ἡσυχία μου. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μήν το 'πῆς κανενός, γιατὶ θά με περιγελάσουν.

«Σὲ γλυκοφιλῶ, ἀγαπητή μου μητερούλα. Σ' ἀγαπῶ πολύ, καθὼς καὶ τὲς ἀδελφές μου. Πὲς τῆς Μαρούσας, ὅτι τὴν συλλογίζομαι συχνὰ καὶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ, γιατὶ ἐστάθη καλὴ γιὰ σένα.

«Καὶ τώρα, ἐπειδὴ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σου πῶ, τελειόνω τὸ γράμμα μου. Τρεῖς ἡμέρες τὸ γράφω! Καὶ εἶμαι κατάδρωμένος, ἀπὸ τὸν πολὺν κόπο ποὺ μου δίνει τὸ γράψιμο... Προτιμῶ τὴ δουλειὰ εἰς τὸ καράβι!

«Σὲ φιλῶ καὶ πάλι μητερούλα, καὶ τὲς ἀδελφές μου, καὶ τὴ Μαρούσα καὶ ὅλους πέρα-πέρα.

«Ὁ υἱός σου Ἀνδρῖκος Μοράνδος, ναυτόπαις εἰς τὸ Ζάν-Μπάρτ.

«Τὴν 28 Μαΐου 1840.»

Ὀκτὼ ἡμέρας ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐκτεταμένου αὐτοῦ γράμματος, ὁ Ζὰν-Μπὰρτ ἔκαμνε πανιὰ καὶ ἀρμένιζε πρὸς τὴν Βραζιλίαν.

Καὶ τὸ ναυτόπουλο ἦτο καταχαρούμενον, ποῦ θὰ ἔβλεπε τόσους νέους τόπους.

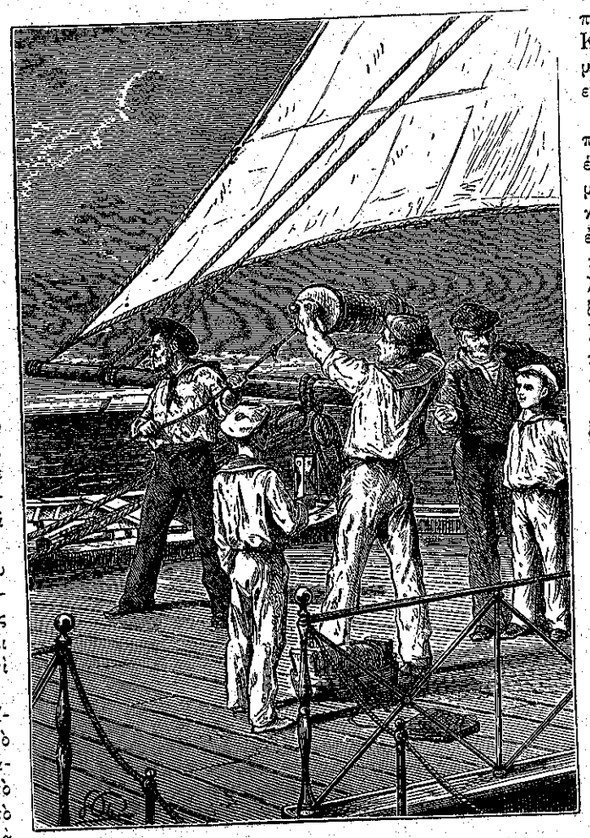

«Ὁ ναύτης ποῦ κρατεῖ τὸ σχοινί...» (Σελ. 98, στήλ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ «Ζὰν-Μπάρτ».—Θαλασσινὴ ζωή.—Τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς πλοίου.—Ὁ Ἀνδρῖκος, ἀρχίζει τὸ στάδιόν του.—Τὰ χορδὰ ἀστεῖα τοῦ Βερνάρδου.

Ξεύρετε τί εἶνε ἡ αἰώρα; Ἕνα κομμάτι καραβόπανον, κρεμασμένον μὲ σχοινία. Εἶνε τὸ κρεββάτι τῶν ναυτῶν, καὶ ὅσοι τὸ ἔχουν συνειθισμένον, δὲν κοιμοῦνται ἄσχημα. Ἀλλὰ τὴν πρώτη νύκτα ποῦ ἐπλάγιασεν ὁ Ἀνδρῖκος εἰς τὸ παράξενο αὐτὸ κρεββάτι, ἐκακοπέρασε πολύ. Κάθε κούνημα τοῦ πλοίου τὸν ἐτράνταζε, τὸν ἐξυπνοῦσε, τὸν ἐπονοῦσε... Καὶ τὸ πρωὶ ἐσηκώθη μουδιασμένος, σὰν νὰ εἶχε φάγῃ ῥαβδιές.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Τζανῆς, ὕστερ' ἀπὸ ἑξῆντα χρόνια ἀπὸ σήμερα, δὲν θὰ θέλῃς νὰ κοιμᾶσαι ἀλλοῦ παρὰ ἐκεῖ-μέσα. Ξεύρεις, ἐξηκολούθησε, ποῦ εἶσαι πολὺ τυχερὸς νὰ πρωτοταξειδεύῃς μὲ τὸν Ζὰν-Μπάρτ, τρικάρτο καράβι ὀκτακοσίων τόννων;

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐκύτταξε τὸν φίλον του, κ' ἐφαίνετο ὡς νἀπορροῦσεν ἀπὸ μέσα του, τί ἐγύρευαν ἐδῶ οἱ τόννοι, τοὺς ὁποίους ἐσύγχυζε μὲ τοὺς τόνους, ποῦ βάζομεν ἐπάνω εἰς τὰς λέξεις...

Τότε ὁ Τζανῆς τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ὁ τόννος εἶνε μέτρον βάρους, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ χίλια χιλιόγραμμα, (ὀκτακόσιες ὀκάδες,) καὶ ὅτι ὁ Ζὰν-Μπάρτ ἠμπορεῖ νὰ φορτώσῃ 800 φορὲς 1000 χιλιόγραμμα. Καὶ τὸ ναυτόπουλον ἐσυλλογίσθη ὅτι παρό-

μοιον πλοῖον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ναυαγήσῃ ποτέ.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ κατάστρωμα, κατεγίνοντο νὰ μετρήσουν τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου του. Εἶχαν ρίψῃ στὴ θάλασσα μιὰ σανίδα τρίγωνη, δεμένη μὲ μακρὺ σχοινί, τυλιγμένο εἰς μίαν ἀνέμην. Ἡ σανίδα ἔμενε στὴν ἴδια θέσι, ἀλλὰ καθὼς ἔτρεχε τὸ πλοῖον, τὸ σχοινί της ἐξεδιπλόνετο μὲ μεγάλην γρηγοράδαν. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτόν, ἔβλεπαν πόσον σχοινὶ ἐξεδιπλώθη, καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ τοῦ σχοινιοῦ ἔδειχνε τὸ διάστημα ποῦ εἶχε τρέξῃ τὸ πλοῖον.

— Αὐτὸ τὸ λέγουν δ ρ ο μ ό μ ε τ ρ ο ν, εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὸν Ἀνδρῖκον, καὶ εἶνε τόσο σπουδαῖον, ὥστε κάθε μέρα σημειόνουν εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον πόσο δρόμον ἔκαμε τὸ καράβι, τί ἀνέμους εἶχε, τί ἀβαρίες ἔκαμε, τί συναπαντήματα, κτλ. κτλ. Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ «ἀξιωματικοῦ τῆς φυλακῆς». Ἡ φ υ λ α κ ὴ ποῦ ἀκοῦς ἐδῶ, δὲν εἶνε ἡ φυλακὴ ποῦ βάζουν τοὺς κακούργους . . . Ἔτσι λέγεται τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀξιωματικῶν, καθὼς καὶ τῶν ναυτῶν, ποῦ διαρκεῖ τέσσερες ὧρες. Κάθε τέσσερες ὧρες γίνεται ἀλλαγὴ καὶ πηγαίνουν ἄλλοι. Ἐκατάλαβες ;

— Ἐκατάλαβα, γιὰ νὰ ξεκουράζωνται, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῖκος. Μὰ δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ τὸ σχοινὶ αὐτὸ ἔχει κάθε τόσο ἀπὸ ἕνα κόμβο ;

— Τὸ εἶδες ; γειά σου ! Ἂν προσέξῃς καλλίτερα, θὰ ἰδῇς ὅτι οἱ κόμβοι αὐτοὶ ὑπάρχουν εἰς ἴσα διαστήματα. Ὁ ναύτης ποῦ κρατεῖ τὸ σχοινί, μετρᾷ τοὺς κόμβους, καθὼς περνᾷ ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὰ χέρια του. Κ' ἔτσι ξεύρουν ὅτι τὸ πλοῖον τρέχει ἕξη κ ό μ β ο υ ς ἢ δέκα κ ό μ β ο υ ς τὴν ὥρα. Κι' αὐτὸ γίνεται, γιὰ νὰ μὴ κάθονται ὕστερα νὰ μετροῦν τὸ σχοινί. Εἶνε, βλέπεις, μετρημένο καὶ σημαδευμένο ὅλο μὲ τοὺς κόμβους. Τὸ ἐκατάλαβες καὶ αὐτό ;

— Λαμπρά.

Ὁ Ἀνδρῖκος εἶδεν ἀκόμη μ' εὐχαρίστησίν του, ὅτι ἐταξείδευε μαζὶ μὲ μερικὰ πρόβατα, μίαν ἀγελάδα καὶ μίαν γίδαν, πού τας εἶχαν βάλῃ μέσα εἰς τὴν βάρκαν τοῦ πλοίου. Κ' ἐφαντάσθη, ὅτι ἐκεῖ θὰ ἔπιανε φιλίες . . .

Ὁ Τζανῆς, ὁ ὁποῖος ἤξευρε νὰ συνενόνῃ τὴν πρᾶξιν μὲ τὴν θεωρίαν, διέταξε τὸν προστατευόμενόν του νὰ σκαρφαλώσῃ εἰς τὸ μεγάλο κατάρτι. Διὰ νὰ ἀναβαίνῃ κανεὶς ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ὑπάρχει σύστημα σχοινίων, ποῦ σχηματίζουν ὡς μίαν σκάλαν διπλῆν. Αἱ σκάλαι αὐταί, — τὰ ξ ά ρ τ ι α, ἐκτὸς τῶν μικροτέρων, ποῦ λέγονται ἀ ν α β ά θ ρ α ι καὶ εἶνε ἀπὸ λεπτότερον καὶ πλέον τεντωμένον σχοινί, — ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου καὶ τελειόνουν εἰς τὴν κορυφὴν κάθε καταρτιοῦ. Ἀλλὰ τὸ κατάρτι δὲν εἶνε μονοκόμματον· ἀποτελεῖται πραγματικῶς ἀπὸ τρία κατάρτια, τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. Εἰς τὴν κορυφὴν καθενὸς εὑρίσκεται ἓν εἶδος ἐξώστου μὲ κάγγελα, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται θ ω ρ ά κ ι ο ν (κόφα). Τοῦ ἐξήγησεν ἀκόμη, ὅτι κάθε μέρος τοῦ καταρτιοῦ καὶ κάθε πανί, ἔχει τὸνομά του. Τοῦ εἶπε γιὰ τὸ πανὶ ποῦ λέγεται δ ό λ ω ν ἢ γ ά μ π ι α, καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ποῦ λέγεται φ ώ σ ω ν ἢ π α π α φ ί γ κ ο ς, καὶ γιὰ τὸ δ ο λ ώ ν ι ο ν ἢ π α ρ ο κ έ τ ο, — καὶ ἄλλα πολλά, σιγὰ-σιγὰ ὅμως, διὰ νὰ τα ἐννοῇ καὶ νὰ τα ἐνθυμῆται.

Κατὰ δυστυχίαν τοῦ Ἀνδρίκου, ὁ μικρὸς Βερνάρδος, ὁ συνάδελφός του, τοῦ εἶχεν εἰπῇ μὲ μεγάλην σοβαρότητα, ὅτι ἡ τ ρ ύ π α τῆ ς γ ά τ α ς, — μιὰ τρύπα ποῦ ἔχει τὸ θωράκιον, διὰ νὰ περνᾷ κανεὶς καὶ νὰναβαίνῃ ὑψηλότερα, — ὠνομάζετο ἔτσι, διότι μία πελωρία γάτα στέκεται ἐκεῖ νύκτα-μέρα !

— Τοὺς παληοὺς ναύτας δέν τους πειράζει, ἰσχυρίζετο ὁ Βερνάρδος, ἀλλὰ δαγκάνει καὶ γρατσουνίζει φρικτὰ ὅσους δὲν γνωρίζει.

Ἕνας δόκιμος καὶ δύο ἄλλοι ναῦται ἐβεβαίωσαν αὐτὸ τὸ παραμῦθι. Ὁ Ἀνδρῖκος λοιπὸν ἄρχισε νὰ τρέμῃ, ὅταν ὁ Λεταλέκος τὸν διέταξε νὰναβῇ εἰς τὸ «μεγάλο», καὶ νὰ προχωρήσῃ ἕως τὴν κεραίαν τοῦ «παροκέτου». Ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀνεμόσκαλα.

— Πιὸ γρήγορα, ἀκαμάτη ! τοῦ ἐφώναξεν ὁ Τζανῆς.

Ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ θωράκιον, τόσον ἐκοντοστέκετο ὁ Ἀνδρῖκος.

— Μὰ θἀνεβῇς ἐπιτέλους ; ἐφώναξεν ὁ ναύτης, δυσηρεστημένος.

Ὁ Βερνάρδος καὶ ὁ δόκιμος ἐκρατοῦσαν τὰ πλευρὰ των ἀπὸ τὰ γέλια...

Ὁ Τζανῆς ἅρπαξεν ἕνα κομμάτι σχοινί, κ' ἔκαμε τάχα πῶς θὰ ὁρμήσῃ εἰς τὸ κατάρτι, διὰ νὰ χειροτονήσῃ τὸ ναυτόπουλο.

— Μὴν εἶσαι φοβητσιάρης, παιδί μου ; ἐφώναξεν ἀπὸ κάτω ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ μικροῦ Βρετανοῦ ἐκυρίευσε κάθε ἄλλο αἴσθημά του. Ἐπῆρε φόραν, ἐπέρασε τὴν «τρύπαν τῆς γάτας» καὶ ἐσκαρφάλωσε διαμιᾶς ἕως τὴν κεραίαν τοῦ «παροκέτου».

«Ἔχει καρδιὰ τὸ παιδί, θὰ προοδεύσῃ» ἐψιθύρισεν ὁ πλοίαρχος, ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του.

Μετὰ πέντε ἢ ἕξη λεπτά, ἕνας παράξενος θόρυβος τὸν ἔκαμε νὰ ξαναγυρίσῃ.

Ὁ κὺρ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταβῇ, ἐρρίχνετο μὲ τὲς γροθιὲς ἐναντίον τοῦ κὺρ Βερνάρδου.

— Ἡσυχία ! ἐφώναξεν ὁ πλοίαρχος.

Οἱ ἀντίπαλοι ἐχωρίσθησαν. Ὁ κ. Ταγκὺ ἔμαθεν ἀμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ καυγᾶ.

— Παιδί μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκον, ὁ ὁποῖος ἐστρηφογύριζε τὸν σκοῦφόν του σαστισμένος· δὲν θέλω πιὰ καυγάδες εἰς τὸ πλοῖόν μου. Δὲν θυμόνουν ἔτσι μὲ τὸ παραμικρό. Ἄνθρωποι, ποῦ πρέπει νὰ ζήσουν μαζὶ πολὺν καιρόν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμονοοῦν καὶ νὰ δείχνωνται συγκαταβατικοὶ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον.

— Μάλιστα, καπετάνιε, εἶπε στενάζων ὁ Ἀνδρῖκος.

— Καὶ σύ, Βερνάρδε, νὰ μὴ ξανακάμῃς τόσῳ χονδρὰ ἀστεῖα. Ἕως ἐκεῖ ! Ἄκουσες ; Σοῦ τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φοράν, εἰδεμὴ θὰ πέσῃ βούρδουλας.

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ πλοιάρχου δὲν ἐμπόδισε τὸν Βερνάρδον νὰ περιπαίξῃ καὶ ἄλλες φορὲς τὸν μικρόν του σύντροφον· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Ἀνδρῖκος συνείθισε καὶ δὲν ἦτο ὅπως πρῶτα εὐκολόπιστος.

Μίαν ἡμέραν ὅμως τὴν ἔπαθε. Κάποιος ἐπιβάτης εἶχε πιάσῃ ἕνα ψάρι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πετοῦν. Τὰ ψάρια αὐτά, — χελιδονόψαρα, — δὲν εἶνε μεγαλήτερα ἀπὸ τὴ ρέγκα' ἔχουν μακρὺ πτερύγια, μὲ τὰ ὁποῖα σηκόνονται ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ εἰμπροοῦν νὰ σταθοῦν δύο ἢ τρία λεπτὰ ἔξω εἰς τὸν ἀέρα, ἕως ὅτου ξαναπέσουν εἴτε εἰς τὴν θάλασσαν, εἴτε εἰς τὸ κατάστρωμα κανενὸς πλοίου. Τὰ χελιδονόψαρα πετοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, προπάντων ὅταν τὰ κυνηγοῦν ἄλλα ψάρια μεγαλήτερα, διὰ νὰ τα φάγουν.

Ὁ Ἀνδρῖκος δὲν εἶδε τὸ ψάρι, ἤκουσεν ὅμως νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὸ εὕρημα τοῦ ἐπιβάτου. Καὶ ἀφοῦ προητοίμασεν ἀρκετὰ τὸ πρᾶγμα, μὲ διαφόρους διηγήσεις, ὁ Βερνάρδος ἐπλησίασε σοβαρὸς τὸν σύντροφόν του, καὶ του ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου τὸν διέτασσε νὰ ὑπάγῃ νὰ εἰπῇ εἰς τὸν μάγειρον, νὰ του ψήσῃ στὴ σούβλα τὲς δυὸ φτεροῦγες τοῦ . . . χελιδονόψαρου !

Ὁ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ὅσα ἔλεγαν ἐμπρός του, μίαν ὥραν τώρα, ἐφαντάζετο τὸ πετούμενον ψάρι ὡς εἶδος ὄρνιθος ἢ πάπιας θαλασσινῆς, ἐξετέλεσεν ἀφελῶς τὴν δῆθεν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ.

Κατὰ δυστυχίαν, ὁ μάγειρος τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχε τιμωρηθῆ ἐξ αἰτίας ἑνὸς φρικασσὲ ἀπὸ κοτόπουλα, τὸ ὁποῖον εἶχε τέσσερες μόνον φτεροῦγες, ἀλλὰ τρία κεφάλια καὶ ἕξη πόδια. Καὶ ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν εἰς φυσικὸν ἐλάττωμα τῶν ὀρνιθίων του, παρεδέχθη ὅτι ὁ μάγειρος ἔφαγε τὲς ἄλλες δυὸ φτεροῦγες, καὶ τον ἐτιμώρησε, διατάξας νὰ του δίδουν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, μόνον μισὴν μερίδα κρασιοῦ.

Ἦτο λοιπὸν εἰς τὴν κακήν του, ἐπῆ

ρε διὰ περίπαιγμα ἰδικόν του τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀνδρίκου, καὶ τον ἐφιλοδώρησεν ἀμέσως μ' ἕνα δυνατὸν μπάτσον. Ὁ Ἀνδρῖκος, ἐννοήσας ὅτι τ ο ῦ τ η ν ἔ φ τ ι α σ α ν καὶ πάλιν, ἐγύρισε μὲ κατεβασμένα αὐτιὰ καὶ ἐπλησίασε τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια.

— Λοιπόν, Ἀνδρῖκε, τί σου ἀπεκρίθη ὁ μάγειρος ; ἠρώτησεν ὁ Βερνάρδος, κλείνων τὸ μάτι.

— Νά ἡ ἀπόκρισίς του ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Βρετανός, ἀποδίδων γενναίως εἰς τὸν Βερνάρδον, τὸν μπάτσον ποῦ εἶχε λάβῃ.

Ὁ Βερνάρδος ἀνταπεκρίθη. Κατὰ δυστυχίαν του, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνοῦσεν ὁ ὕ π α ρ χ ο ς, δηλαδὴ ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ ἔρχεται εὐθὺς μετὰ τὸν πλοίαρχον καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν ὑποπλοίαρχον. Ἠρώτησε τί συμβαίνει, καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Βερνάρδος μετεχειρίσθη ἀνευλαβῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἰατροῦ, τὸν κατεδίκασεν εἰς δώδεκα βουρδουλιές, πού του ἐδόθησαν ἀμέσως, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ Ἀνδρίκου, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε :

— Δόστε μου τὲς μισές. Μοῦ πρέπουν ἕξη γιὰ τὴ βλακεία μου !

Ὁ Βερνάρδος, δερνόμενος ὁλονέν, ἐπροσπαθοῦσε νὰ τον παρηγορήσῃ :

— Δὲν πεθαίνει κανεὶς μὲ δώδεκα ξυλιές, τοῦ ἔλεγε, καὶ ἔπειτα ὠφελοῦν.. γιατὶ μὲ μαθαίνουν νὰ μὴν εἶμαι τόσῳ σκανδαλιάρης ... Ἀλλὰ τί τα θέλεις, Ἀνδρῖκε ! δύσκολα θὰ διορθωθῶ. Ἄμα μοῦ ἔλθῃ στὸ νοῦ μιὰ πονηριά, θὰ την κάμω, — καὶ νὰ τἀποτελέσματα ! ἐπρόσθεσεν ὁ ἀνόητος, δείχνων εἰς τὸν Ἀνδρῖκον τὴν μελωπισμένην του ῥάχιν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ ἔ λ ε γ α προχθές, ὅτι διὰ νὰ κρίνωμεν μετὰ δικαιοσύνης τοὺς ξενίζοντας κατὰ τὴν γλῶσσαν, πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν συνήθειαν καὶ τὴν ἀνάγκην, ἀπὸ τὴν μανίαν καὶ τὴν σκόπιμον περιφρόνησιν. Ἡ συνήθεια ἔχει τὰ ὅριά της· ἐπίσης καὶ ἡ ἀνάγκη. Ὅταν λοιπὸν τὰ ὑπερβαίνῃ κανεὶς εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ξένων λέξεων, φανερόνει ὅτι ἔχει τὴν μ α ν ί α ν νὰ ξενίζῃ, καὶ ὅτι ἡ περιφρόνησίς του πρὸς τὰς ἑλληνικὰς λέξεις, πρὸς τὴν γλῶσσάν του, εἶνε σ κ ό π ι μ ο ς περιφρόνησις, ἀξία πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως.

Πρό τινων ἡμερῶν ἀκριβῶς, εἰς τὸ τραὰμ τοῦ Φαλήρου, ἤκουσα μίαν δεσποινίδα, — καλλίστης ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, μ' ἑλληνικώτατον φεῦ ! καὶ ἱστορικώτατον ὄνομα, — νὰ λέγῃ πρὸς τὴν φίλην της :

— Τί μ π ο ν ο μ ὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! Μ ὸ ν - ν τ ι έ, σὲ τ ἐ ν ν υ γ ι ὰ ν ! . . Τὸν ἐγνώρισες καὶ σύ, ν' - ἐ ς - π ᾶ ;

— Ναί, ἀλλὰ δέν μου φάνηκε τόσῳ κουτός ! εἶπεν ἡ φίλη της.

— Ἀ λ λ ὸ ν ν τ ό ν ! σιγὰ-σιγὰ θὰ μου πῆς ὅτι εἶνε ζ ε ν έ . . . Ἀγκαλὰ ξέχασα . . . σὺ εἶσαι πάντα τόσῳ καλή, σὶ ἐ ν τ υ λ ζ ά ν τ !

Καὶ ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἀλλ' εἰμπορεῖτε νὰ τὴν κρίνετε ἀπὸ αὐτὸ μόνον τὸ κομμάτι : Ὅλαι σχεδὸν αἱ γαλλικαὶ λέξεις καὶ φράσεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη ἡ ξενίζουσα δεσποινίς, ἔχουν τὰς ἀντιστοίχους των ἑλληνικάς, ὡραίας, ἐκφραστικάς, κοινοτάτας καὶ εὐχρήστους. Δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς λέξεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας σᾶς ἀνέφερα προχθές, καὶ τὰς, ὁποίας μεταχειριζόμεθα κατ' ἀνάγκην ξένας, διότι αἱ ἀντίστοιχοι ἑλληνικαὶ δὲν εἶνε εὔχρηστοι εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἢ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας ἐσυνείθισαν οἱ κάπως ἀνεπτυγμένοι νὰ τας λέγουν γαλλικά. Ἡ ἀθηναία δεσποινὶς ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ εἴπῃ : « Τί κουτός, θέ μου, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! Μὰ εἶνε ἀνυπόφορος ! Τὸν ἐγνώρισες καὶ σύ, ἀλήθεια ; . . . Ὄχι δά ! σιγὰ-σιγὰ θά μου πῆς ὅτι εἶνε καὶ μεγαλοφυΐα ! Ἀγκαλὰ ξέχασα... σὺ εἶσαι πάντα τόσῳ καλή, τόσῳ ἀνεκτική !»

Ἀλλὰ διατί ἐπροτίμησε νὰ τα εἰπῇ ὅλα σχεδὸν γαλλικὰ ἡ ἀθηναία δεσποινίς ; Διότι δέν τα ἤξευρεν ἑλληνικά ; Δέν το πιστεύω· ἀπεναντίας, ὑποθέτω ὅτι πρῶτα τὰ ἔμαθεν ἑλληνικὰ καὶ ἔπειτα γαλλικά. Διότι ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι ἠξεύρει καὶ γαλλικά ; Καὶ αὐτὸ δέν το πιστεύω· ὅλος ὁ κόσμος πλέον τὸ ξεύρει, ὅτι τὰ κορίτσια τῆς καλῆς τάξεως εἰς τὰς Ἀθήνας, γνωρίζουν καὶ γαλλικά, καὶ ἀγγλικά, καὶ γερμανικὰ ἀκόμη. Διατί λοιπόν ; Διότι, — αὐτὸ εἶνε φανερόν, — τὰ γαλλικὰ τῆς ἀρέσουν· διότι π ρ ο τ ι μ ᾷ τὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικά, ὅπως ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν προτιμᾷ τὰ ἀρχαῖα ἀπὸ τὰ σημερινά. Ἔχει λοιπὸν τὴν μ α ν ί α ν νὰ γαλλίζῃ, εἶνε θῦμα καὶ αὐτὴ τῆς ξενομανίας, ἡ ὁποία λυμαίνεται μερικὰς κοινωνικὰς τάξεις, κ' ἐνδομύχως περιφρονεῖ, — μολονότι ἴσως θὰ διεμαρτύρετο ζωηρῶς ἂν τῆς το ἔλεγε κανείς, — μαζὶ μὲ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ κάθε τί ἑλληνικόν.

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀ β ὰ ν - Ν τ ε ρ ν ι έ ρ, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐσύστησε τὸ Ἀ τ α β ύ ρ ι ο ν Ρ ό δ ο υ. «Εἶμαι ἡ ἀβὰν-ντερνιέρ !» τὴν ἤκουσεν ὁ φίλος μας νὰ λέγῃ. Καὶ μόνον αὐτὸ εἶνε ἱκανὸν νὰ μας δώσῃ ὅλον τὸ μέτρον τῆς μανίας της. Τῷ ὄντι, ἀφοῦ ὑπάρχῃ ἡ ἑλληνικὴ λέξις π ρ ο τ ε λ ευ τ α ί α, τόσον κοινὴ καὶ εὔχρηστος, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ποτισμένος ἀπὸ τὴν ξενομανίαν μέχρι μυελοῦ ὀστέων, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ ἀντ' αὐτῆς μίαν γαλλικήν, ἢ μίαν ἀγγλικήν, μίαν ξένην τελοσπάντων λέξιν. Οὔτε ἴχνος ἀνάγκης ὑπάρχει ἐδῶ, καὶ οὔτε ἡ πρόφασις τῆς συνηθείας θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τὴν χρῆσιν παρομοίας λέξεως, τὴν ὁποίαν κανεὶς ἕλλην δὲν θὰ ἔλεγεν εἰς τὰ καλὰ-καθούμενα, γαλλιστί !

Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι ὑπάρχει πλῆθος ἑλλήνων κ' ἑλληνίδων κ' ἑλληνοπαίδων, οἱ ὁποῖοι μαρτυροῦν διὰ τῆς ἀνοήτου καὶ ματαίας αὐτῆς ἀναμίξεως τῶν γαλλικῶν, καὶ διὰ τῆς ξενιζούσης προφορᾶς τῶν ἑλληνικῶν, τὴν πρὸς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ πατρίδα περιφρόνησιν. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐντρέπονται καὶ νὰ λέγουν ὅτι εἶνε Ἕλληνες, — ἀκριβῶς ὅπως ἄλλοι ὑπερηφανεύονται ὅτι εἶνε ! Δέν το ἐκφράζουν, ἀλλὰ τὸ δείχνουν μὲ τοὺς τρόπους των, μὲ τὴν γλῶσσάν των. Τοὺς βλέπουν, τοὺς ἀκούουν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ τοὺς μιμοῦνται, — δυστυχῶς εὑρίσκονται ἀρκετὰ ὑψηλὰ κοινωνικῶς, ὥστε νὰ φαίνωνται καὶ νὰ θεωροῦνται ἀξιομίμητοι, — καὶ ἡ ἀηδὴς αὐτὴ γλωσσομιξία καὶ ἡ ἀποτρόπαιος ξενομανία ἐπιτείνεται . . . προχωρεῖ... κατακτᾷ... καὶ ὁ Θεὸς ἠξεύρει πλέον ποῦ θὰ σταματήσῃ ! Διότι ἐκ τῶν ἄνω καταβαίνει πρὸς τὰ κάτω, — αὐτὴ εἶνε ἡ χειροτέρα πορεία ἑνὸς κοινωνικοῦ κακοῦ, — καὶ σήμερον ὑπάρχουν κρούσματα ξενομανίας καὶ εἰς τάξεις κοινωνικάς, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε εἶχον μείνῃ ἀμόλυντοι.

Ἀλλὰ μία σκέψις μᾶς παρηγορεῖ : Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε προωρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ζήσῃ, κάθε του νόσος θεραπεύεται· τὸ ἴδιον καὶ ἕνα Ἔθνος. Ἀδύνατον λοιπὸν ἡ ξενομανία αὐτὴ νὰ καταλάβῃ τὸ Ἔθνος μας, τὸ προωρισμένον διὰ ζωήν, καὶ νὰ το ἐξαντλήσῃ μέχρι θανάτου. Θὰ ἔλθῃ ἡ ἀντίδρασις, καὶ τὸ κακὸν θὰ σταματήσῃ. Καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρχισεν . . . Ἕνα σύμπτωμα αὐτῆς δὲν εἶνε καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀ τ α β ύ ρ ι ο υ Ρ ό δ ο υ ; Ἕνα σύμπτωμα αὐτῆς δὲν εἶνε καὶ ἡ ἀγανάκτησίς σας ἐναντίον κάθε δεσποινίδος Ἀ β ὰ ν - Ν τ ε ρ ν ι έ ρ ; . . . Μείνατε πιστοὶ εἰς τὰ πάτρια, — ἐν τῶν ἱεροτέρων εἶνε καὶ ἡ γλῶσσα, — περιφρονεῖτε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας τοὺς περιφρονοῦντας αὐτά, προσέχετε καλὰ μή ποτε παρασυρθῆτε εἰς μίμησιν,

— καὶ ἡ σωτηρία ἔρχεται. Οἱ διεφθαρμένοι, ὅσοι καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ ἰσχύσουν νὰ διαφθείρουν μέχρι τέλους ἓν Ἔθνος, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν ὑπῆρξε πάντοτε ἡ φιλοπατρία. Οἱ καλοί, οἱ ἅγιοι καὶ ἀδιάφθοροι, — κατὰ τὴν γλῶσσαν ὅπως καὶ κατὰ τὰ αἰσθήματα, — θὰ εἶνε πάντοτε περισσότεροι. Καὶ τὸν πυρῆνα αὐτῶν θὰ ποτελῆτε σεῖς!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
(Μέλος τῆς «Νεότητος»)
Βραβευθὲν
Εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας
["Ἴδε φύλλον 6, σελ. 46.]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

12

Καὶ ὀλίγη γλωσσολογία

Ἐπιστολαὶ ἄρχισαν νὰ μοῦ ἔρχωνται β ρ ο χ η δ ό ν, καὶ πρέπει νὰ ἐπινοήσω νέου εἴδους . . . ὀμβρέλλαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἰδοὺ μία χαριτωμένη, — ὄχι ὀμβρέλλα, ἀλλ' ἐπιστολή, — τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλε γνωστή σας φίλη τοῦ κ. Φαίδωνος:

«Ἐλλόγιμε κύριε! Καγχάζω, ἀναγιγνώσκουσα τὰ ὑμέτερα Ἀ λ ο γ ο π α ί γ ν ι α, ἀλλ' ἰνατὶ ὀνομάζετε ταῦτα οὐτωσὶ χυδαίως; Ἐννοῶ τὸ πρῶτον τῆς λέξεως συνθετικόν: ἡ λέξις ἄ λ ο γ ο ν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε εἰς ἄκρον χυδαία, εἶνε καὶ εἰς ἄκρον ἄδικος. Πάντα τὰ ζῷα εἰσιν ἄ λ ο γ α, ὁ δὲ νοημονέστατος ἵππος τὸ ἥκιστα πάντων. Ὁ χύδην λαὸς ἀδικεῖ τὰ μέγιστα τοῦτον μόνον ἀποκαλῶν ἄλογον. Ὅθεν προτείνω ὑμῖν νὰ μετονομάσητε τὰ ὑμέτερα Ἀλογοπαίγνια ἐπὶ τὸ ὀρθότερον, τὸ ἑλληνικώτερον καὶ δικαιότερον: Ἱ π π ο π α ί γ ν ι α. — Ἔρρωσθε. Ὅλως ὑμετέρα, Ἀνδρομάχη Ψ. . . .»

Ἐννοήσατε, πιστεύω, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς φίλης μας Δεσποινίδος Π α ρ ο υ σ ώ ν. Δὲν ἀμφιβάλλω τώρα, ὅτι ἡ Δεσποινὶς Ἀ β ά ν-Ν τ ε ρ ν ι ὲ ρ θά μου προτείνῃ τὴν λέξιν jeu-de-cheval.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

«Ἐγελοῦσαν ὅλοι, ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο σοβαρώτατος. Οὔτε τὸ παραμικρὸν χαμόγελον, οὔτε ἡ παραμικρὰ σύσπασις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του. Ἦτο ἀστειότατος!

«—Καὶ πρέπει, κύριοι, —ἐξηκολούθησε, —νὰ ὁμολογήσετε μαζί μου, ὅτι ἡ ὀμβρέλλα αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπῆγε μόνη της ὡς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου πλοιάρχου· ἄρα ἡ κατηγορουμένη εἶνε ἔνοχος! Τώρα εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ποδείξωμεν ὅ,τι εἴπαμεν. Ἂς προσέλθουν οἱ μάρτυρες! Αἱ καταθέσεις των θὰ σᾶς χαντακώσουν, κ υ ρ ί α! (Αὐτὰ ἀπηυθύνοντο πρὸς τὴν Ξένην, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε μὲ τὶ κεραυνοβόλον βλέμμα, μὲ τὶ ἀγρίαν ἔκφρασιν προσώπου!)

«Πρῶτος μάρτυς ἦτο ἡ Χαρά.

«— Πλησιάσατε, κυρία· πλησιάσατε ἀκόμη. Εἰπῆτέ μας ὅλα ὅσα γνωρίζετε περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

«— Θά σας τὰ πῶ, κύριε.

«— Ἐμπρός!

«— Νά, ἡ Αἰμιλία Χὼβ εἶχε μαλλιὰ διπλᾶ ἀπ' ὅσα τῆς ἐχρειάζοντο, καὶ ἡ Ξένη Γκλίδδινς τῆς τὰ ἔκλεψεν ὅλα . . . καὶ τὰ μονὰ καὶ τὰ διπλᾶ.

«— Καὶ τί ἀποδείξεις ἔχετε;

«— Δὲν ἔχω ἀποδείξεις, κύριε· ἀλλὰ εἶμαι βεβαία· αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπόδειξις;

«— Μὴ βιάζεσθε, κυρία, μὴ βιάζεσθε. Σᾶς ἐρωτῶ, ποῦ στηρίζετε τὴν κατηγορίαν σας;

«— Ὁρίστε: ἡ κυρία Ξένη ποῦ θὰ εὕρισκε τὸ σ ι ν ι ό ν τ ης, ἂν δὲν τὸ ἔκλεδεν ἀπὸ τὴν Αἰμιλίαν;

«— Λαμπρά! ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ Κάρολος, τρίβων τὰς χεῖρας.

« Ὁ Γουΐλ Κούρτις ἔκαμεν εἰς τὴν μάρτυρα μερικὰς ἐρωτήσεις ὑπὲρ τῆς κατηγορουμένης, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἦσαν πολὺ εὐφυεῖς καὶ ἡ μάρτυς ἐκάθησε.

«Τὴν διεδέχθη ἡ Βιργινία Κούρτις.

«— Κατοικεῖτε πλησίον τῆς οἰκίας τῆς κατηγορουμένης, μὶς Βιργινία Κούρτις;

«— Μάλιστα, κύριε· λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἀρνηθῶ, γιατὶ ἐκεῖ-κοντὰ κάθομαι, πενῆντα τώρα χρόνια καὶ κάτι παραπάνω.

«— Κυττάξετε τὰ μαλλιὰ τῆς κατηγορουμένης.

«— Κυττάζω, μὰ δὲν βλέπω τίποτα.

«— Κατηγορουμένη, βγάλε τὸ καπελίνό σου. — Καὶ τώρα, μὶς Κούρτις, 'πῆτέ μου, σᾶς παρακαλῶ, τί φρονεῖτε περὶ αὐτῶν τῶν μαλλιῶν;

« Ἐγελοῦσαν ὅλοι, βλέποντες τὴν ξανθὴν περρούκαν, τὴν ὁποίαν ἐφοροῦσεν ἡ Ξένη. Ἦτον ἀπὸ στουπί, σγουρὴ ὅλη καὶ φουντωτὴ ὡς δάσος.

«— Λοιπόν; περιμένομεν.

«— Δέν μου φαίνονται ἄσχημα . . .

«— Τ' εἶν' αὐτά; . . . Ἀ! μάρτυς! μὴ λησμονῆτε ὅτι πρέπει νὰ καταθέσετε κ α τ ὰ τῆς κατηγορουμένης καὶ ὄχι ὑ π έ ρ.

«— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τὸ εἶχα λησμονήσῃ . . .

«— Λοιπόν, τώρα πού το θυμηθήκατε, τὰ μαλλιὰ αὐτὰ εἶνε ψεύτικα ἢ ὄχι;

«— Ψεύτικα, κύριε, βέβαια ψεύτικα. Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ προτήτερα!

«— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος μὲ ὕφος θριαμβευτικόν.

« Ἐκλήθη κατόπιν ἡ Δόρα Τόπλιφ, ἡ ὁποία κατέθεσεν ὅτι ηὗρεν εἰς τὸν δρόμον ἕνα ψαλλίδι, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε προφανῶς εἰς τὸν δράστην τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἀφοῦ ὁ Κάρολος ἀπέδειξε, μὲ τὰς καταθέσεις αὐτάς, τὴν ἐνοχὴν τῆς Ξένης, ὁ Γουΐλ Κούρτις, ὁ συνήγορός της, προσεπάθησε νὰποδείξῃ ὅτι αὐτὰ ὅλα δὲν εἶχαν καμμίαν σημασίαν.

«— Ἡ Μὶς Ξένη δὲν ἦτο εἰς τὸ Κιμπασέττον τὴν ὥραν ποῦ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα, εἶπεν· εἴμεθα εἰς θέσιν νὰποδείξωμεν τὸ ἄ λ λ ο θ ι, καὶ φέρομεν ὡς μάρτυρα τὴν μὶς Καίτην Χάκκετ.

«— Δὲν εἰξεύρω τὶ θὰ 'πῇ αὐτὸ τὸ ἄ λ λ ο θ ι, καλοί μου ἀφεντάδες, ἐδήλωσεν ἡ Καίτη· ἀλλ' ἂν μού το ἐξηγήσετε, εἶμαι πρόθυμη νὰ σας 'πῶ ὅτι ἔτσι εἶνε.

«Οἱ δικηγόροι ἔπειτα ἤρχισαν τὰς ἀγορεύσεις των. Ὁ Γουΐλ ἰσχυρίσθη ὅτι ἄνθρωπος ποῦ ἔχει μαλλιὰ εἰς τὴν συνείδησίν του, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε παχὺς καὶ ροδοκόκκινος σὰν τὴν Ξένην.

«— Κυττάξετε τὸ πρόσωπον τῆς κατηγορουμένης! ἀνέκραξεν· εἶνε πρόσωπον ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κοιμᾶται ἥσυχος ὅλην τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ βασανίζεται ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως.

«— Μὴν ἀπατᾶσθε, κύριοι! ἀντέτεινεν ὁ Κάρολος· μόνον ἕνας θρασὺς κακοῦργος εἶνε ἱκανὸς νὰ περιφέρεται

νύκτα μὲ τοιαύτην ὀμβρέλλαν. Ὄχι, ἡ μὶς Ξένη δὲν εἶνε ἀθῶα· τὴν κατηγορεῖ τὸ ψαλλίδι ποῦ ηὗρεν ἡ μὶς Δόρα· τὴν κατηγοροῦν οἱ φουρκέτες ποῦ ἔσπειρεν εἰς ὅλον της τὸν δρόμον. Τὰ μαλλιά σας, κύριε δικαστά, δὲν εἶνε ἀσφαλῆ, οὔτε τὰ ἰδικά μου, οὔτε τῶν ἄλλων ἀξιοτίμων κυρίων καὶ κυριῶν, ποῦ εἶνε ἐδῶ, ἂν δὲν παταχθῇ, ἂν μείνῃ ἀτιμώρητον τὸ μυσαρὸν αὐτὸ ἔγκλημα. Ἐν ὀνόματι τῶν κινδυνευουσῶν κεφαλῶν μας, ζητῶ, ἐξαιτοῦμαι, ἐκλιπαρῶ δικαιοσύνην!

«Κ' ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ κεφάλι, ὡς ἂν ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ κόμη του δὲν ἐξηφανίσθη, μὲ τόσῳ κωμικὴν σοβαρότητα, ὥστε ὁ γέλως ἐπλήρωσε τὴν αἴθουσαν.

« Ὁ δικαστὴς ἐσηκώθη μὲ μεγαλοπρεπῆ βραδύτητα, — τοῦ ἐχρειάσθησαν τρία ὁλόκληρα λεπτὰ διὰ νὰ σηκωθῇ! — ἐκήρυξε τὴν Ξένην ἔνοχον καὶ την κατεδίκασεν εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ οἰκιακὰ ἔργα.

«Τότε ἡ Ξένη προσεποιήθη ὅτι ἐλιποθύμησε. Ἡ Καίτη Χάκκετ τῆς ἔβαλεν εἰς τὴν μύτην τὴν ταμβακοθήκην της διὰ νὰ συνέλθῃ, καὶ ἀφοῦ μετὰ βίας τὸ κατώρθωσεν, ἡ κατάδικος διεμαρτυρήθη μὲ λυγμούς:

«— Εἶμαι ἀθῶα, κύριε δικαστά, εἶμαι ἀθῶα, σᾶς ὁρκίζομαι!

«— Ὁδηγήσατε αὐτὴν τὴν γυναῖκα εἰς τὴν φυλακήν! εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀσυγκίνητος.

«— Σταθῆτε! σταθῆτε! τὰ μαλλιὰ εὑρέθησαν! ἐφώναξεν ἡ Μάγια Σέλδεν, καταφθάνουσα μὲ μίαν μεγάλην περρούκαν κόκκινην.

«Γέλια καὶ χειροκροτήματα ἀπεκρίθησαν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν. Ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἐδήλωσε σοβαρῶς, ὅτι ἡ ἀνεύρεσις τῶν κλοπιμαίων δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν· ἅπαξ ἐξεδόθη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰνακληθῇ, καὶ ἡ κατηγορουμένη ὤφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν της, μὲ τὴν ὑπερτάτην παρηγορίαν ὅτι ὑπέφερεν ἀδίκως καὶ ὅτι θὰντημείβετο . . . εἰς τοὺς οὐρανούς.

«Καὶ ἡ παράστασις ἔληξε. Θὰ το πιστεύσετε τώρα, κυρία Φάγγ, ἂν σας εἴπω, ὅτι ἡ ἐσπερὶς εἶχε λαμπρὰς συνεπείας διὰ τὸν Κάρολόν; Ἡ μὶς Λαϊχμπόντυ, ἡ διευθύντριά μας, εἶπεν ὅτι ἔχει πολὺ πνεῦμα καὶ ὅτι θὰ ἐγίνετο λαμπρὸς δικηγόρος. Ἡ κυρία Δάβενπορ, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνωσε τὰς ἐντυπώσεις της, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ Κάρολος εἶνε «παιδὶ μὲ μέλλον» καὶ ὅτι ἐγγυᾶται περὶ τῆς μελλούσης του ἐπιτυχίας. Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἔκαμαν τὸν γῦρον τῆς αἰθούσης, καὶ ὅλοι ἤλλαξαν ἀμέσως συμπεριφορὰν πρὸς τὸν Κάρολον. Αἱ δεσποινίδες τὸν ηὐχαρίστησαν διὰ τὴν «πολύτιμον βοήθειάν του» καὶ τῷ εἶπαν ὅτι χωρὶς αὐτόν, — εἶνε ἡ ἀλήθεια, — δὲν θὰ ἐγίνετο τίποτε. Ἡ Χαρὰ τοῦ ἔκαμεν ἕνα σωρὸ κ ο μ π λ ι μ έ ν τ α, καὶ ἡ Δόρα μοῦ εἶπεν ὅτι θά τον προσκαλέσῃ εἰς τὴν προσεχῆ συναναστροφήν της. Φαντασθῆτε!

«— Δὲν ἔχει τίποτε τὸ πρόστυχον ὁ νέος αὐτός, μοῦ εἶπε. Φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν· δι' αὐτὸ θέλω νὰ τον πάρω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, διὰ νὰ γίνεται δεκτὸς παντοῦ.»

«Κυρία Φάγγ, θὰ χαρῶ πολὺ ἂν ἰδῶ τὸν Κάρολον, νὰ συμμερίζεται ὅλας μας τὰς διασκεδάσεις· ἀλλὰ δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ τον πάρῃ ἡ Δόρα ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Θὰ γίνεται δεκτὸς παντοῦ, τώρα πού τον ἐγνώρισαν καὶ τον ἐξετίμησαν ὅπως τοῦ πρέπει. Ἔκαμε, σᾶς λέγω, τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν ἀπόψε, ἀφελὴς ὡς ἦτο καὶ φαιδρός, χωρὶς αὐθάδειαν ἀλλὰ καὶ χωρὶς δειλίαν, εἰς ὅλα του μετρημένος καὶ σωστός.

«Ἐφοροῦσα ἀκόμη τὸν σκοῦφόν μου κ' ἐβοηθοῦσα εἰς τὴν διανομὴν τῶν παγωτῶν, ὅταν ἡ μὶς Ο' Νέϊλ μ' ἐπλησίασε καὶ μου εἶπε:

«—Γιατὶ δὲν βγάζεις αὐτὸ τὸ σκοῦφο; γιατὶ ἐκουρεύθης;»

«Ποιὸς λοιπὸν τῆς το εἶπεν; . . . Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μου πέσῃ ὁ δίσκος.

«— Καὶ γιατί το ἔκαμες αὐτό;» ἐξηκολούθησεν ἡ περίεργη δεσποινίς.

«Εὐτυχῶς ἡ Χαρὰ εὑρέθη πλησίον μου. Εἶνε τόσον εὐφυής, ὥστε δέν τα χάνει ποτέ, ὅταν πρόκειται νὰ βοηθήσῃ φίλην της. Κάμνει τὸ χέρι της ἔτσι, καὶ διαμιᾶς μοῦ βγάζει τὸν σκοῦφον.

«— Κυρίαι καὶ κύριοι, λέγει, σᾶς παρουσιάζω μίαν δεσποινίδα πού της ἔκοψαν τὰ μαλλιά, διὰ νὰ ξελαφρώσῃ ὀλίγον τὸ κεφάλι της, τώρα μὲ τὲς μεγάλες αὐτὲς ζέστες.»

«Ἔγινα κατακόκκινη· ἀλλ' ἐπροσπάθησα νὰ μειδιάσω ἐπιχαρίτως καὶ νὰ κάμω τὴν ὡραιοτέραν μου ὑπόκλισιν.

«Τί φωνές, τί γέλια, τί χειροκροτήματα! Ἀλλὰ τὸ κακὸν ποῦ ἔγινε δὲν περιγράφεται, ὅταν ἠκούσθη ἡ Ξένη λέγουσα μὲ ὕφος ἠλίθιον:

«—Καλέ, μήπως τῆς τα ἔκοψα ἐγώ, χωρὶς νὰ το καταλάβω;

«Λοιπὸν ἐτελείωσε, κυρία Φάγγ. Ὅλοι μὲ εἶδαν μὲ τὸ κουρευμένο κεφάλι, καὶ αὔριον εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, χωρὶς νὰ ὑποστῶ πολλὰς ἐρωτήσεις. Καὶ νὰ ἰδῆτε, ποῦ πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι τὰ ἔκοψα ἐπίτηδες διὰ τὴν παράστασιν!»

["Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ, — ὅπως ὅλοι οἱ μπαμπάδες καὶ οἱ μαμάδες, — ἤθελαν νὰ μάθουν ἀπὸ τώρα, ἂν καὶ δὲν ἦταν καμμιὰ βία, τί θὰ γίνουν τὰ παιδιά των ἅμα μεγαλώσουν, γιὰ ποιὸ ἐπάγγελμα εἶχαν κλίσι.

— Ἔλα ἐδῶ, Τάκη. Τί θέλεις νὰ γίνῃς ἐσύ; ρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς.

— Ὅ,τι θὰ γίνῃ καὶ ὁ Τοτός.

— Ἀμὴ σύ, Τοτέ;

— Ὅ,τι θὰ γίνῃ καὶ ὁ Τάκης.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις. Θέλεις νὰ γίνῃς ἀξιωματικός, μηχανικός, γιατρός, ἔμπορος; Τί;

— Ὅ,τι θέλει νὰ γίνῃ ὁ Τάκης.

Ἀδύνατον νὰποκριθοῦν τίποτε ἄλλο! Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι!

— Τελοσπάντων, λέγει ἡ μαμμά, ἂς γίνουν ὅ,τι θέλουν. Ἐμεῖς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ εἶνε πάντα ἀγαπημένοι, ἑνωμένοι, σύμφωνοι, καὶ θὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

("Ἕπεται συνέχεια)

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τοῦ Δευτέρου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος ἔληξε τὴν 28 Φεβρουαρίου. Μολονότι ἀπὸ τότε παρῆλθεν ὁλόκληρος μήν, δὲν ἠμπόρεσα ἀκόμη νὰ δημοσιεύσω τ' Ἀποτελέσματα, διότι, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν ξεσπαθωμένων, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη ἡ ἐργασία τῆς ἀθροίσεως καὶ τῆς διαλογῆς. Θὰ χρειασθοῦν ἀκόμη μία ἢ δύο ἑβδομάδες. Ἀλλ' ὁ καιρὸς παρέρχεται ἐν ἀπραξίᾳ· οἱ φίλοι μου, — καὶ μάλιστα οἱ νέοι φίλοι μου, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν εὐγενῆ Διαγωνισμόν, — ἀνυπομονοῦν... Ἐσκέφθην λοιπόν, πρὶν δημοσιεύσω τ' ἀποτελέσματα τοῦ Δευτέρου Διαγωνισμοῦ, νὰ προκηρύξω τὸν Τρίτον, διὰ νὰ μὴ χάνεται ὁ καιρός.

Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ἐμέτρησα ἀκόμη τοὺς συνδρομητὰς τοῦ προηγουμένου Ξεσπαθώματος. Ἀλλ' εἶμαι ἐν γένει πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκε, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ νέος Διαγωνισμὸς θὰ δώσῃ τὰ ἴδια καὶ ἴσως μεγαλήτερα. Διότι ἐκτὸς τῶν παλαιῶν, τῶν ἐνθουσιωδῶν, τῶν δραστηρίων καὶ ἀφοσιωμένων μου φίλων, προστίθενται τώρα καὶ ὑπερπεντακόσιοι νέοι, ἐπίσης ἐνθουσιώδεις, ἐπίσης δραστήριοι, εἴτε διὰ ξεσπαθώματος εἴτε ἀπ' εὐθείας ἐγγραφέντες.

Εἰς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ μίαν μόνην θὰ κάμω μικρὰν τροποποίησιν: Παρετήρησα, ὅτι ἐκτὸς τῶν μεμονωμένων συνδρομητῶν, ἐργάζονται διὰ τὸ ξεσπάθωμα, — πολὺ ἀξιεπαίνως, — καὶ οἱ διάφοροι Μικροὶ Σύλλογοι. Ὁ ἀνταγωνισμὸς οὗτος θὰ ἦτο ἐπίφοβος διὰ τοὺς ἐργαζομένους μεμονωμένως, διότι ἕνας Σύλλογος, ἀποτελούμενος ἀπὸ πολλούς, πάντοτε ἔχει τὰ μέσα νὰ κάμνῃ περισσότερα ξεσπαθώματα ἀπὸ ἕν ἄτομον. Διὰ νὰ μὴ ἀδικοῦνται λοιπὸν τὰ ἄτομα, αἱ μονάδες ἀπὸ τὰς ὁμάδας, ἀπεφάσισα νὰ νακηρύσσω εἰς τὸ ἑξῆς δύο κορυφαίους εἰς ἑκάστον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, δηλαδὴ ἕνα κορυφαῖον τῶν μονάδων καὶ ἕνα κορυφαῖον τῶν ὁμάδων. Οὕτως οἱ Μικροὶ Σύλλογοι θὰ διαγωνίζωνται μεταξύ των, καὶ οἱ συνδρομηταὶ πάλιν μεταξύ των.

Αὐτὸ μόνον. Οἱ λοιποὶ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ μένουν οἱ ἴδιοι, καὶ εἶνε οἱ ἑξῆς:

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομήτης, ἢ συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἔτος 1903.

Β'. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέους συνδρομητάς, δύναται νὰ στέλλῃ τὰ ὀνόματά των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

Γ'. — Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ ξεσπαθώματος, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε δι' ὅλον τὸ ἔτος 1903 (ὅτε θὰ λάβουν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐκδοθέντα φύλλα,) ἀλλὰ εἰμπορεῖ ἐπίσης νὰρχίζῃ ἡ συνδρομή των ἀπὸ τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς τοῦ 1903, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ἐγγραφῶν μας. Τὸ συμφέρον ὅμως παντὸς συνδρομητοῦ, εἶνε νὰ ἔχῃ τὸν τόμον του ἐξ ἀρχῆς, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ὑποδείξουν οἱ ξεσπαθώοντες.

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους νέους συνδρομητὰς μέχρι τῆς 31 Μαΐου 1903, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας, ὅσοι ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσοτέρους τῶν δέκα νέους συνδρομητὰς διὰ τὸ ἔτος 1903.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκών, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θά μας στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους, θὰνακηρυχθῇ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων, εἰς μεγαλήτερον σχῆμα. (Ἴδε ἀνωτέρω περὶ κορυφαίου τῶν ὁμάδων.)

Ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας ἐκδεδομένων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου, — κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν νέων συνδρομητῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐγγράψῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ δύο φράγκα κατὰ συνδρομήν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. Π.χ. ὁ ἐγγράψας 15 συνδρομητάς, ἐὰν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγγων (2 X 15 = 30), ἐὰν δὲ εἶνε ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1,50 X 15 = 22,50).

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων τῶν ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προερχομένων εἶνε εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος, τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἀπὸ ἕνα ἕως δέκα νέους συνδρομητὰς διὰ τὸ ἔτος 1903.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰκών των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θά μας στεῖλουν, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ ἐγγράψῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μὲ ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτοις ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ὅπως καὶ εἰς τοὺς τῆς Πρώτης Τάξεως, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι, ὁ μὲν ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομήν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθοῦν μετ' ἐπαίνου τὰ ὀνόματα, καὶ θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδεδομένων, ὑπολογίζοντες ἓν φράγκον κατὰ συνδρομήν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ.Γ. — Αἱ Ἀγγελίαι διὰ τὸ Ξεσπάθωμα δὲν εἶνε καὶ ἀπαραίτητοι. Ἀλλ' ὅσοι θέλουν, εἰμποροῦν νὰ μου γράψουν νὰ τοις στείλω Ἀγγελίας, καθὼς καὶ φύλλα, διὰ νὰ τὰ δίδουν ὡς δεῖγμα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Νίνα κλαίει διότι ἡ μαμμὰ δὲν τῆς δίδει μπομπόνια.

Εἰς τὸ τέλος, ἡ μαμμὰ βαρυνθεῖσα, τῆς λέγει:

— Πάρε ἕνα· μιὰν ὥρα τώρα κλαῖς γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα...

Καὶ ἡ Νίνα προθύμως:

— Μοῦ δίνεις καὶ δεύτερο, μαμμά, ἂν ξανακλάψω ἄλλη μιὰ ὥρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπύθας Τίνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἰδού, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*, ὁ ὡραῖος Ὕμνος τῆς 25 Μαρτίου, τὸν ὁποῖον συνέθεσεν ὁ κ. Ἀριστομένης Προβελέγιος κ' ἐτόνισεν ὁ κ. Δ. Καμηλιέρης:

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Δόξα στὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων,
Παγκόσμιον φωτὸς πηγήν,
Δόξα στὰ ὅπλα ἡρώων νέων
Ποὺ λύτρωσαν αὐτὴν τὴν γῆν.

Μ' ἐκείνων τὴ χρυσῆ σοφία,
Μὲ τούτων τὴν ἁγία ὁρμὴ
Νέαν ἀς πλάσωμε ἱστορία,
Γεμάτη δόξα καὶ τιμή.

Ἔγει στεφάνια ἡ Δόξα ἀκόμη
Στὸ δένδρο της τὸ ἱερό·
Ἀπάτητοι τῆς δόξης δρόμοι
Προσμένουν ἥρωα τολμηρό.

Ἐμπρὸς στῶν ἔργων τὸν ἀγῶνα,
Ἐκεῖ ὁ πύρινος παλμός,
Ἐκεῖ τῆς νίκης ἡ κορῶνα,
Ἀθανασίας ἀσπασμός!

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

15.— Ὁ *Ἀτρόμητος Ἐξερευνητὴς* μοῦ συνιστᾶ μίαν μαθήτριαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιμελεστάτην ἀλλὰ πτωχήν, ἡ ὁποία ἔχει πολὺ μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομήτριά μου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν λάβουν ὑπ' ὄψει οἱ ἐν Αἰγύπτῳ πολυπληθεῖς συνδρομηταί μου.

«Πόσοι συνδρομηταὶ ἐδῶ εἰς τὴν Αἴγυπτον! — μοῦ γράφει ὁ *Χωλὸς Διάβολος* εἰς μίαν ὡραίαν ἐπιστολὴν του [ΕΕ]. — Ὅπου σταθῇς, ὅπου βρεθῇς, συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως. Μόνον εἰ τὸ Ταχυδρομεῖον, κάθε Κυριακή, συναντᾶται καμμιὰ σαρανταριά. Καὶ πόσοι ἀκόμη λαμβάνουν τὸ φυλλάδιον εἰς τὸ σπίτι. Καὶ φίλοι ὄχι νὰ 'πῆς *ξεροί· ἀλλ'* ἐνθουσιώδεις, ξεσπαθωμένοι, προφέροντες τὸ ὄνομα Διάπλασις μὲ σοβαρότητα, ὅσην ἐγκλείει ἡ ἔννοια τῆς λέξεως. Ἰδοὺ λοιπόν, κατὰ τὴν Εἰκοσιπεντάετηρίδα, ἡ Αἴγυπτος θἀναδειχθῇ πρώτη ὡς πρὸς τοὺς συνδρομητάς. Ἐμπρὸς! θάρρος, παιδιά! Ἂς ξεσπαθώνωμεν, ἂς ἐνεργοῦμεν ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως!»

Καὶ τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην καὶ ποικίλην ἐπιστολὴν τῆς *Ὀρεάδος τῆς Χίου* [ΕΕ]: «... Ἀλλὰ τί γράφει ὁ κ. Φαίδων καὶ δὲν εἶνε ὠφέλιμον; πολλὰς φορὰς βοηθεῖ καὶ τὴν μητέρα διὰ τῶν ἐπιστολῶν του. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἡ μικρούλα μου ἀδελφή, ἀκούσασα ἱεροκήρυκα ὁ ὁποῖος ὡμίλησε περὶ προσευχῆς καὶ νηστείας, ἤθελε καλὰ καὶ σώνει, μολονότι εἶνε ἀσθενική, νὰ νηστεύσῃ ὅλην τὴν σαρακοστήν. Αὐτὸ πολὺ ἐστενοχώρησε τὴν μητέρα, ὅτε ὡς ἀπὸ Θεοῦ ἔρχεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖος τὰ εἶπε τόσον ὡραῖα, ὥστε ἡ γνώμη τῆς ἀδελφῆς μου ἤλλαξεν εὐθύς, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς μητέρας, ἡ ὁποία πολὺ εὐγνωμονεῖ διὰ τοῦτο τὸν κ. Φαίδωνα.»

Τὰ ἔμαθα, *Νυκτοκόραξ*, ὅλα τὰ ἔμαθα διὰ τὴν μασκαράταν σου ἐκείνην, ποὺ ἐμοίραζες συνταγὰς κατὰ τ' Ἀλογοπαίγνια τοῦ Ἀνανία. Μοῦ εἶπαν, ὅτι μία ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Βεβαιῶ τὰς νεάνιδας καὶ τοὺς νέους ὅτι, ἂν λάβουν 30 χάπια ἀρσενικοῦ, θὰ εἶνε ἐντὸς δύο ὡρῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ!» Ὁ Ἀνανίας ὅμως δυκηρεστήθη ποῦ δὲν του ἐζήτησες τὴν ἄδειαν, διὰ νὰ σὲ διορίσῃ ἐπισήμως ἀντιπρόσωπόν του.

Ἰδοὺ τί γίνεται, *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς*: Διὰ κάμποσον καιρὸν θἀπαντᾶς εἰς ὅσους σοῦ προτείνουν καὶ μὲ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον, καὶ δὲν πειράζει ἄφ οὗτου θὰ ἔχῃς δύο. Ἔπειτα τὸ παλαιόν σου δὲν θὰ φαίνεται εἰς τὸ φύλλον, σιγὰ-σιγὰ θὰ παύσουν νὰ σου ζητοῦν μὲ αὐτό, καὶ θὰ μείνῃς πλέον μὲ ἕνα... ἕως νὰ τὸ ἀλλάξῃς πάλιν. Διὰ τὸ σῆμα διάκρισις δὲν θὰ ὑπάρχῃ, διότι καὶ τὰ ἐπίχρυσα θὰ φαίνωνται ὡς χρυσᾶ. Αὐτὸ ποῦ λέγεις, — δηλαδὴ εἰς τοὺς βραβευμένους νὰ δίδω χρυσοῦν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀργυροῦν, — δὲν εἶνε σωστόν, διότι τότε ἀντὶ σήματος θὰ ἔκαμνα παράσημον!

Φίλη μου *Γεωργία Δ. Β.* αἱ λύσεις γράφονται πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χάρτου τῶν Λύσεων. ὁ ὁποῖος πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Δὲν εἶδες ποῦ το γράφω ἐπάνω ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις; Τὸ δὲ ψευδώνυμον *Ἀττικὴ Νύξ*, τὸ ὁποῖον θέλεις, ἀνήκει εἰς ἄλλην φίλην μου.

Ἀετὲ τῆς Ἐρήμου [ΕΕΕ], πολύ μου ἤρεσεν ἡ κάρτα, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισές μόνος σου, καθὼς καὶ ἡ ἐπιστολή σου. Βλέπω ὅτι ἔχεις πολλὰ προτερήματα καὶ θὰ προσδεύσῃς εἰς τὸν κόσμον, ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶσαι πλούσιος ὅσον ἄλλα παιδιά. Ὁ κουτὸς δὲν γίνεται ποτὲ ἐξυπνος, ἀλλ' ὁ πτωχὸς εὐκολώτατα γίνεται πλούσιος.

Ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* ταξειδεύει εἰς τὴν Εὐρώπην. Μοῦ ἔστειλε δύο ὡραιότατες κάρτες, μίαν ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, καὶ ἄλλην ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, μὲ τὴν σημείωσιν: «Φεύγω ἀπόψε διὰ Παρισίους». Καλὴν ἐντάμωσιν.

Μεγάλην εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀναστάσιε Σ. Δεσύλλα*, διότι μοῦ ὑπενθύμισε τὰ μεγαλήτερα ἀδέλφια σου, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσον θερμοὶ φίλοι μου, καὶ διότι μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θἀκολουθήσῃς τὰ ἴχνη των. Ναί, γράψε μου περὶ τοῦ Σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον φοιτᾷς. Ἂν θέλῃς, διάλεξε καὶ κανὲν ὡραῖον ψευδώνυμον. Τὰ σέβη μου εἰς τὸν καλόν σου πατέρα.

«Ἐνταῦθα, — μοῦ γράφει ἡ *Ἀὔρα τοῦ Πηλίου*, — δὲν ὑπῆρχε κανεὶς συνδρομητής, ἀλλὰ βλέπεις τώρα ὅτι εἶνε ἀρκετοί· ὅλοι δὲ εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὰ φυλλάδιά σου καὶ λέγουν ὅτι οὐδέποτε ἀπήντησαν τόσον ὡραῖον περιοδικόν.» Ὦ, πολὺ μὲ τιμᾷ ἡ γνώμη τῶν καλῶν μου φίλων. Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸν μπαμπᾶ σου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ τόσον, ὥστε νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ ξεσπαθώματα;

Μὴν ἀνησυχῆτε ὅσοι δὲν βλέπετε ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐπιστολάς σας. Ἀπαντῶ κατὰ σειράν, καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου ἑκάστης ἑβδομάδος. Ἔπειτα, τὸ φύλλον τυπώνεται καὶ γράφεται πολὺ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐκδίδεται. Σήμερον, παραδείγματος χάριν, εἶνε 20 Μαρτίου. καὶ γράφω τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ φύλλου τῆς 29 Μαρτίου. Ὥστε, ἂν μου ἔγραψε κανεὶς τὴν 21 Μαρτίου, θὰ ἐπερίμενεν ἴσως ἀπάντησιν εἰς τὸ φύλλον τῆς 22, καὶ ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ οὔτε εἰς τὸ φύλλον τῆς 29! Αὐτά, διὰ νὰ μὴν ἀνυπομονῆτε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Δωδώνη* (Ε. Ι. Κ. αὐτὸ σοῦ ἔξέλεξα· χάρτην τῶν Λύσεων σοῦ ἔστειλα·) *Σεληνοφώτιστον Νύκτα* (Μ. Π. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Ἀνθηρὰν Ἀνοιξιν* (Χ. Δ. Δ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον, ἄλλως τε τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα· ἀπορῶ πολὺ πῶς χάνονται τὰ φύλλα, — εἰς τὸ παχυδρομεῖόν σας βεβαίως· νὰ μου γράψετε ὅλαι ποῖαι δὲν ἐλάβατε, νὰ σᾶς τὰ ξαναστείλω·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* (χωρὶς ἀρχικά, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου· σοῦ ἐξέλαξα τὸ πρῶτον ποῦ ἔγραψες, διότι αὐτὸ βεβαίως θὰ προτιμᾷς·) *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* καὶ *Λάτριδα τῆς Μουσικῆς* (βεβαίως, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λαμβάνετε τὸ φύλλον ἐνωρίτερα.)

Ὁ νέος μου φίλος Θ. Α. ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ ὁποῖος μοῦ προτείνει δύο ψευδώνυμα, παρακαλεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλα νὰ του ἐκλέξω, διότι τὸ μὲν πρῶτον (*Ἔρημος Σαχάρα*) δὲν εἶνε ἐλεύθερον, τὸ δὲ δεύτερον (*Ἀνάκτορον Ράς*. . . . . .) δὲν κατώρθωσα νὰ το διαβάσω μέχρι τέλους.

Ἡ φίλη μου *Ἑλληνικὴ Ψυχή*, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νἀλλάξῃ τὸ ψευδώνυμόν της, παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ἄλλο, διότι αὐτὸ ποῦ προτείνει (*Μυρσίνη*) δὲν εἶνε ἐλεύθερον.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ἡ *Ἑλληνικὴ Ψυχὴ* ἀσπάζεται τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* — ἡ *Τσιγγαρέλλα* ἀντιχαιρετᾷ τὸν *Πύργον Ἄϊφελ* κ' ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τόνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — μία φίλη τῆς Διαπλάσεως ἐρωτᾷ τὸν ἐξυπνότατον *Νυκτοκόρακα*, διατί εἰς τὴν μασκαράταν του, ὡς δόκτωρ, μαζὶ μὲ τὰς συνταγὰς ἐμοίραζεν ὅλῳ καὶ διαπλάσεια; ἐγνώριζεν ἀρά γε ὅτι θὰ ἐπίπτον εἰς χεῖρας συνδρομητῶν; — τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* συγχαίρει τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ ζητεῖ τόνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Πύργος Ἄϊφελ* ἀσπάζεται τὸ *Ποῖος Εἶμαι* καὶ τὸν *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* — ὁ *Ξανθὸς Βοσκὸς* ἀσπάζεται τὸ *Ταπεινὸν Γιασεμί* καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν πραγματικῶς εἶνε ταπεινόν· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* πληροφορεῖ τὴν *Τζιριτζάντζουλαρ* ὅτι αἱ ὑποθέσεις προοδεύουν, καταρτίζουσαι οἰκογενείας πατριαρχικωτάτας· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεραίωνος* ζητεῖ τὰ ὀνόματα τοῦ *Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου* καὶ τῆς *Φιλοπάτριδος Ἴλαδος* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Μή μου Ἄπτου* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Λουΐζα Βάπτισμα*, ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ὅτι ἤλλαξε πρὸ πολλοῦ ψευδώνυμον· — ἡ *Τζιριτζάντζουλα* παρακαλεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* νὰ τῆς στείλῃ ἕνα καναρίνι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ του ἔστειλαν τὲς ἀποχριές· νὰ εἶνε ὅμως κίτρινον· — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* χαιρετᾷ τὸν *Γιοχάουζερ* καὶ *Θεσπρόβλητον Μυρτιήλ*, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει κάλλιστα· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὴν ἀγαπητήν της *Μέμφιδα*, καὶ τῆς συνιστᾷ νὰ φωτογραφηθῇ διὰ τὸ σύμπλεγμα, νὰ στείλῃ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν μίαν φωτογραφίαν ἰδιαιτέρως· — ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* ἀσπάζεται τὸν *Γιοχάουζερ* καὶ ζητεῖ τόνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Ἐξόριστος Ἕλλην* δέχεται προθύμως τὴν ὑπὸ τοῦ *Ὀφελτίου Τρωαδίτου* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του, ἂν καὶ δὲν τον γνωρίζει· — καὶ ὁ *Μαῦρος Ἱππότης* δέχεται ἐπίσης τὴν πρότασιν τοῦ ἰδίου· — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον*, *Κελαρύζουσαν Κρήνην*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* καὶ *Θαλασσινὸ Λουλοῦδι*· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι*, *Καρυάτιδα*, *Μικρὸν Ποιητήν*, *Διαχυτικὴν Καρδίαν* καὶ *Ὡραίαν Τουλίδα*· — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Γαμβέττα*, *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος*, *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* καὶ

Αὐτοκίνητον·— ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Κάκιαν*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Πράσινην Ἐξοχήν*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Κυκλαμιάν*·— τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*·— τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Ὄχθην τοῦ Σηκουάνα*. *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην*, *Ἀργυρόηχον Φωνὴν* καὶ *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον*·— ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός*. *Βράχον τοῦ Φαλήρου* καὶ *Νερόφειδο*·— ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* μὲ τὸν *Διαβολογιατρόν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Πειραϊκὴν Νύκτα*, *Πανταχοῦ Παρόντα* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί*·— ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Κουασιμόδον*, *Κόρην τῶν Ἄλπεων*, *Τράταν τοῦ Εὐρίπου*, *Σερπαντὲν* καὶ *Ἀγνὸ Περιστεράκι*·— ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Ὄχθην τοῦ Σηκουάνα*, *Ἐρεβώδη Νύκτα*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* καὶ *Θεοπρόβλητον Μυριήλ*·— τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην*, *Ὑπερήφανον Ἱππέα* καὶ *Βερίγγειον Πορθμόν*·— ὁ *Πύργος Αἴφελ* μὲ τὴν *Κερκυραϊκὴν Νύκτα* καὶ *Μή μου Ἅπτου*·— ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*·— ὁ *Νιαγάρας* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ζαππίδα*. *Ἐρυθρὸν Νέφος*, *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Μεσημβρινὴν Ἀκτήν*·— ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Βοώπιδα Ἥραν*. *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* καὶ *Ἀτρόμητον Ἐξερευνητήν*·— τὸ *Γαλανὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Κεντρί*, *Ξανθὸν Βοσκὸν* καὶ *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τσιγγαρέλαν* (ἔχει καλῶς· μοῦ ὀφείλεις ὅμως μίαν δραχμήν·) *Ἀτρόμητον Ἐξερευνητὴν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τοῦ ὀνείρου·) *Ξανθὸν Βοσκὸν* (πιθανὸν νὰ ἔστειλες καὶ ἄλλα ὡραιότερα, ἀλλὰ ἴσως δὲν θὰ ἦσαν ἐλεύθερα· ἔπειτα ἄσχημον εἶνε αὐτό;..) *Ποῖος Εἶμαι*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ἄλλαξε, ἂν νομίζῃς ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ ὠφελήσῃ... εἰς τὴν τεμπελιάν (!) ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις, δέν μου ἀρέσει· ἔ, τί λές; δὲν βρίσκουμε κανένα ἄλλο;...) *Δ. Κιουσόπουλον* (ἐλήφθη εὐχαριστῶ πολύ·) *Νεαρὸν Ἠθοποιὸν* (ἔστειλα· ὁ «Θαυμάσιος Ὀρενόκος» δὲν ὑπάρχει χωριστά, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ τόμου τοῦ 1901, ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 7. ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διὰ νὰ τῷ ἀπευθύνῃς πληροφορίαν· στεῖλέ μου τὸ ποίημα νά το διαβάσω·) *Γαλανὸν Κῦμα* (δὲν ἤξευρα πῶς ἤθελες νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἄλλη πληροφορία σου: μὲ τὸ παλαιὸν ψευδ. ἢ μὲ τὸ νέον;) *Τζιριτζάντζουλαν* (ἡ ὁποία «ἐγνώρισε πολλοὺς συνδρομητάς μου μὲ ζῆλον, καὶ ἤναψε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον κινεῖ κ' ἐκείνους, καὶ ἔκτοτε δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ὁμιλῇ δι' ἐμέ, στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖον, παντοῦ· εἶνε, βλέπετε, γεμάτη Διάπλασιν!») *Κατεργαράκον* (ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ, ὅτι καμμιὰ φορὰ θὰ κάμνῃ καὶ κατεργαριές...) *Γιαμτσιμτσῖκον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἕνα κακὸν μόνον εἶχε, ποῦ ἦτο γραμμένη μὲ κόκκινην μελάνην· ἐκτενὴς ἡ ἔμμετρος πληροφορία καὶ ποῦ τόπος σήμερα!) *Λάτρην τῆς Δήμητρος* (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται ἐμπροθέσμως· πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἐκδίδεται τὸ φυλλάδιόν μου δὶς τῆς ἑβδομάδος, παρὰ μόνον... ἂν κερδίσῃς κανὲν ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα λαχεῖα ποῦ ἠγόρασες· καὶ τοῦτο, διότι ἔχεις τὴν εὐγενῆ διάθεσιν νὰ γίνῃς χορηγὸς καὶ ὡς λέγεις εὐεργέτης τῶν Ἑλληνοπαίδων· κανεὶς ἀπὸ τοὺς τωρινοὺς πλουσίους δὲν το ἐσκέφθη αὐτό· μόνον οἱ μέλλοντες πλούσιοι τὸ σκέπτονται· ἂς ἴδωμεν!) *Ἑλένην Β. Μαλίτα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα· θὰ γίνῃ ὡς ἐπιθυμεῖς·) *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ *Βοώπιδα Ἥραν* (ἤθελα νὰ σημειώσω μερικὰ εὔσημα διὰ τὴν χαριτωμένην αὐτὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο, ἢ μᾶλλον καὶ τοὺς τρεῖς;) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἡ *Τσιγγαρέλλα* μοῦ γράφει ὅτι ἔστειλε τὸ δελτάριόν σου εἰς τὸν *Λώρην Μαργαρίτην*, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὸ Μόναχον·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (μὰ δὲν εἰξεύρεις ὅτι οὔτε τὸ δέκατον τῶν πληροφοριῶν δημοσιεύω, ἐλλείψει χώρου;) *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας*, *Ποῖος Εἶμαι* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὁ Ἀνανίας ἐγέλασε πολὺ μὲ τὴν συνταγήν σου, καὶ θὰ τὴν ἐδημοσίευα, ἂν δὲν εἶχον δημοσιεύσῃ ἄλλην ὁμοίαν σχεδὸν τοῦ *Πρίγκιπος τῶν Ἀθηνῶν*·) *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην*, *Ἐξόριστον Ἕλληνα*, *Μαῦρον Ἱππότην* (ποῦ του ἀρέσει τόσον τὸ «Ναυτόπουλο» διότι τοῦ ἀρέσει καὶ ἡ θάλασσα·) *Ἐσμεράλδαν* (εὐχαριστῶ πολύ· τώρα ἡ μπεμπέκα τοῦ κ. Φαίδωνος εἶνε ἐντελῶς καλά, ἂν καὶ ἀδύνατη ἀκόμη, ἀλλὰ γρήγορα θὰ δυναμώσῃ· ἡ πληροφορία σου περιττή, διότι εἶδες ὅτι ἡ *Ζουλέϊκα* ἀνεφάνη·) *Λεχιασμένην Πελερίναν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 *Μαρτίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

162. Λεξίγριφος.

Στὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος χρώματος ἐκ τῶν [κοινῶν
Ταὐτὸ γράμμα ἂν προσθέσῃς,
Παρευθὺς θἀποτελέσῃς
Γνωστὴν χώραν καὶ μεγάλην, ἐκ τῶν ἀφρικα-[νικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου.

163. Συλλαβόγριφος.

Ἓν ἄρθρον, φθόγγον μουσικῆς
καὶ μέλος ἂν ἑνώσῃς.
Μιᾶς βασιλίσσης τοὔνομα
Ἀρχαίας θὰ δηλώσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι.

164. Στοιχειόγριφος.

Ἓν τῶν πτηνῶν εἰς παλαιὸν Θεὸν θὰ μεταβάλῃς,
Ἐκεῖ ποῦ ἔχει τώρα Τ, ἂν Ρ τυχαίως βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

165. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος.
★ + ★ = Θεὸς ἀρχαῖος.
★ ★ + ★ ★ = Ἀριθμητικὸν ἀφηρημένον.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος στρατηγός.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἐπιφανὴς Λακεδαι-[μόνιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Π. Ἀιλβιζάτου

166. Κρυπτογραφικόν.

1232456789	=	Ναύαρχος.
24359	=	Λόγος κακός.
359	=	Μέλος.
42396	=	Δέρμα.
5359	=	Φαινόμενον.
6236	=	Ἄνεμος.
7329	=	Δένδρον.
896569	=	Προφήτης.
9548356	=	Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

167. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

Τ Ι Ε Ν Α Θ
Ο Α Ν Μ Ε Φ
Χ Σ Θ Α Ρ Υ
Ε Τ Ι Λ Κ Ο
Ρ Ο Κ Α Η Π
Ι Σ Ο Υ Μ Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Πηλίου

168—173. Μαγικὸς φθόγγος μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φθόγγου ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τἀρχικὰ νἀποτελοῦν μυθικὸν βασιλέα.

πυρσός, Ἱέρων, Λοκρίς, ἄνισος, ὁλκάς. ἦθος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποντίκι

174. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ *δύο μεσαῖα* γράμματα ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν: τὰ πρῶτα, ἀρχαίαν πόλιν, τὰ δεύτερα ποταμόν:

1, Ἑρπετόν. 2, Μέγας γλύπτης. 3, Ἐπίρρημα. 4, Ἐπίθετον. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ν. Τριπικλῆ

175. Φωνηεντόλιπον.

στργ - μν - τ - πρντ - ζτ - δ - τ - βλτ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Καρδιογνώστου

176. Γρῖφος.

Λᾶ — Δικαίου
Λεία — Κακοῦ
Δικαιῶ — Σιάμ
Τὲ — Ἤδη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δίρφυος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4.

34. Συρία (σύ, ροιά.) — **35.** Παλάμη (πᾶ, λᾶ, μῖ.) — **36** Ἀντιλόπη - Ἀντιόπη.

37. Ι Π Π Ο Σ — **38.** Α Ρ Α Β Ι Α
Π Ο Υ Σ — Ρ Ι   Μ Ι
Π Υ Ρ — Α Γ Γ Λ Ι Α   Α
Ο Σ — Κ   Ι   Ρ   Κ
Σ — Α   Ν   Χ   Ο
39. *Τὸ εὖ ποιεῖν τοῦ πάσχειν τιμιώτερον.* — Κ   Α Ρ Ε Ι Ο Σ
Ι Ν   Α Υ
Α Ρ Κ Τ Ο Σ

(Ἡ ἐπιγραφὴ χωρίζεται καθέτως εἰς τρεῖς διπλᾶς στήλας, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ζεύγη γραμμάτων. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ πρώτου ζεύγους, προχωρεῖ κατερχομένη εἰς τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ δευτέρου ζεύγους, ἔπειτα εἰς τὸ πρῶτον τοῦ τρίτου, καὶ οὕτως ἐναλλὰξ ἕως κάτω, ὁπόθεν πάλιν ἀνέρχεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.) — **40.** Κατὰ — τὰ = κὰ + Ἄννα — ἂν = να + Μίδας — μῖ = δὰς = ΚΑΝΑΔΑΣ — **41-45** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Χ: *ἔχω. ὀχή, ὀχεύς, σχῆμα, σχεδόν*. — **46.** ΚΩΝΟΣ - ΑΓΑΥΗ (ΚΑσος. ΏΓυγία, ΝΑυσικᾶ, ΟΥς, ΣΗς.) — **47**, Μέγα τὸ ἐν συμφοραῖς φρονεῖν ἃ δεῖ. — **48** Μισεῖ ἀδικίαν ὁ Κύριος. (μῦς, ἴα, δίκη, ἄνω κύριος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Παύω τὴν ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς φίλους.— Κωνσταντῖνος Χατζῆ Βασιλείου, Κέρκυρα. **(Γ—10)**

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια. Ἀπάντησις ἀσφαλής. Stavros L. Pissaridis, Alexandrie (Egypte) **(Γ—1)**

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. **7**.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **8**
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. **15**.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. **0,15**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β΄ —Τόμ. 10ος — **Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1903** — **Ἔτος 25ον — Ἀριθ. 14**

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Ὁ Ἀνδρῖκος γνωρίζεται μ' ἕνα ἐπιβάτην. — Ἡ διάβασις τοῦ Ἰσημερινοῦ.— Ὁ Μπάρμπα Τροπικὸς καὶ ἡ ἀκολουθία του.— Τὸ βάπτισμα τοῦ κὺρ Ἀνδρίκου.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐχωρίζετο τὸν υἱόν της, ἡ Μαριάννα τὸν ἔβαλε νά της ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ ἐμελετοῦσε καὶ τὰ μαθήματά του, — προπάντων τὴν ἀριθμητικήν, — κάθε φορὰ ποῦ θὰ εὕρισκε καιρόν. Ὁ Τζανῆς τῆς ἔδωκε τὸν λόγον του, ὅτι θά τον ἐσκουντοῦσε καὶ αὐτός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴπωμεν ἐδῶ, ὅτι ἀνέκαθεν ὁ Ἀνδρῖκος εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν Ἀριθμητικήν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐκάθητο παράμερα κ' ἔκαμνε μίαν δύσκολην διαίρεσιν, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶδεν ὅτι ἕνας ἐπιβάτης τὸν ἐκύτταζε ποῦ εἰργάζετο. Ὁ Ἀνδρῖκος ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως τὸν κύριον Βιλλιέρ. τὸν ἀνώτερον ὑπάλληλον τῆς Ἑταιρίας.(Ἐπιθεωρητήν.) ἡ ὁποία τοῦ εἶχεν ἀναθέσῃ τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἀποστολὴν καὶ τοῦ εἶχε δώσῃ δι' αὐτὸ τὸν Ζὰν-Μπάρτ.

Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἦτο καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων ἄνθρωπος. Κοντός, μελαχροινὸς καὶ ἀπὸ τώρα σχεδὸν φαλακρός, εἶχε φυσιογνωμίαν κάπως μελαγχολικήν, ἡ ὁποία ὅμως ἐφανέρονε μεγάλην εὐφυΐαν καὶ δραστηριότητα.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου; ἠρώτησε.

— Μιὰ διαίρεσι, κύριε.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ.

Κόκκινος ἕως ταὐτιά, ὁ Ἀνδρῖκος τοῦ ἔδειξε τὸ τετράδιόν του.

— Κ' ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μελετᾷς ἔτσι, χωρὶς δάσκαλο;

— Τὸ ὑποσχέθηκα 'στὴ μητέρα μου, κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρῖκος.

— Πολὺ καλά, φίλε μου, πολὺ καλά. Καὶ σοῦ ἀρέσει τὸ διάβασμα;

— Ἄλλη φορὰ δέν μου ἄρεσε· τώρα ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μἀρέσῃ.

— Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, παρὰ βιβλία πολὺ σοβαρὰ γιὰ σένα, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βιλλιέρ, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλός. Ἀδιάφορον, ἔλα στὴν καμπίνα μου, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς ὑπηρεσίαν. καὶ κάτι θὰ βροῦμε.

Μὲ ὅλην τὴν καλωσύνην πού του εἶχε δείξῃ ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ὑπάγῃ νά τον εὕρῃ. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ναύτας νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν πρύμνην, ἐκτὸς μόνον ὅταν τοὺς καλῇ ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὸ παιδίον ἐφοβεῖτο νὰ παραβῇ τὸν κανονισμόν.

«Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου;» (Σελ. 105, στήλ. α'.)

Μὲ κίνδυνον νὰ τιμωρηθῇ, ὁ Τζανῆς ἐπῆρε τὸ ναυτόπουλο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ ἐπῆγεν εἰς τὴν καμπίναν τοῦ κ. Βιλλιέρ. Ἐκέρδισεν ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα ποτῆρι ροῦμι καὶ ἕνα σιγάρο, καὶ ἀπεσύρθη, ἀφίσας τὸν Ἀνδρῖκον νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν «κύριον Ἐπιθεωρητήν», τὸν ὁποῖον ἡ νόστιμη παιδικὴ φλυαρία τοῦ μούτσου διεσκέδαζε πολύ. Ἀνέκαθεν ὁ Ἀνδρῖκος ἦτο καλὸς καὶ πρόθυμος· ἀλλ' ἡ ὀκνηρία τὸν ἐμπόδιζε κάποτε νὰ δείχνῃ τὰ προτερήματά του. Τώρα ὅμως ποῦ εἶχεν ἀποκτήσῃ δραστηριότητα καὶ εἶχε χάσῃ τὸ κοιμισμένον του ὕφος, ἄρχισε νὰ φαίνεται ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς: καλὸ παιδί, ἔξυπνον, τίμιον καὶ μὲ τὴν καρδιὰ 'ς τὰ χείλη.

Ἡ εἰλικρίνειά του καὶ ἡ σεμνότης του ἔκαμαν τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Βιλλιέρ. Ὡμίλησε περὶ τοῦ Ἀνδρίκου εἰς τὸν πλοίαρχον, καί τον εὗρε σύμφωνον εἰς τὴν καλὴν ἰδέαν, ποῦ εἶχε σχηματίσῃ περὶ τοῦ φίλου μας.

Προσκαλούμενος συχνὰ ἀπὸ τὸν Ἐπιθεωρητήν, ὁ Ἀνδρῖκος ἀνέλαβε νὰ κάμνῃ μερικὰ μικροσιγυρίσματα εἰς τὴν καμπίναν του. Ἡ προθυμία του εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἔκαμνεν ἀδέξιον· ἀλλά, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὲ τὴν συνήθειαν, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται καλὰ καὶ νὰ γίνεται πραγματικῶς ὠφέλιμος εἰς τὸν προστάτην του, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο δι' αὐτὸν ὁλονὲν περισσότερον. Ἅμα εἶδε τὴν κλίσιν του